ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ
ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΧΕΔΩΡΟΣ

Ο Δημήτριος Καραμήτσος είναι ομότιμος καθηγητής της Ιατρικής Σχολής ΑΠΘ. Έχει δημοσιεύσει έξι επιστημονικά συγγράμματα, τρία λογοτεχνικά βιβλία, δύο βιβλία με χρονογραφήματα και δυο τόμους Ιστορίας της νεότερης Ελλάδας (1897-1941, και 1942-1967).
Τα λογοτεχνικά κείμενά του χαρακτηρίζονται από κοινωνική κριτική, αιχμηρή σάτιρα, χιούμορ και αυτοσαρκασμό γι' αυτό και διαβάζονται ευχάριστα. Ζει στη Θεσσαλονίκη που υπεραγαπά και σε ένα του βιβλίο του ασχολείται με την πόλη του (*Η πόλη μας κι εμείς άλλοτε και τώρα*).

ΙΣΒΝ: 000000000000000000

Τέσσερα
Χιουμοριστικά Διηγήματα

Δημήτριος Θ. Καραμήτσος

Τέσσερα χιουμοριστικά διηγήματα

ΕΧΕΔΩΡΟΣ

Θεσσαλονίκη 2019

Δημήτριος Θ. Καραμήτσος

Τέσσερα Χιουμοριστικά Διηγήματα

Α΄ έκδοση, Θεσσαλονίκη 2019

Τα ονόματα, τα αναφερόμενα πρόσωπα και γεγονότα είναι φανταστικά.

@Δημήτριος Θ. Καραμήτσος

E-mail: Karam1941@gmail.com

Ιστολόγιο: Blogs.auth.gr/dtkaram/

ISBN: 0000000000000

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του συγγραφέα.

Εκδοθέντα βιβλία του ιδίου

Ιατρικά

1. *Σακχαρώδης Διαβήτης. Παθογένεια, Διάγνωση, Θεραπεία, Επιπλοκαί.* Εκδ. Αλ. Σιώκης, Θεσσαλονίκη 1976.
2. *Σακχαρώδης Διαβήτης (φοιτητικές σημειώσεις).* Εκδ. Univ. Studio Press, Θεσσαλονίκη 1986.
3. *Σακχαρώδης Διαβήτης. Από τη θεωρία στην πράξη.* Εκδ. Αλ. Σιώκης, Θεσσαλονίκη 1987.
4. *Διαβητολογία. Θεωρία και πρακτική στην αντιμετώπιση του σακχαρώδη διαβήτη.* Εκδ. Σιώκης, Θεσσαλονίκη 2000.
5. *Κλινική εξέταση και διάγνωση* (επιμ. μετά των Μ. Σιών και Γ. Γιαννόγλου). Εκδ. Univ. Studio Press, Θεσσαλονίκη 2007.
6. *Διαβητολογία. Θεωρία και πρακτική στην αντιμετώπιση του σακχαρώδη διαβήτη.* 2η αναθεωρημένη έκδοση. Εκδ. Σιώκης, Αθήνα 2009.

Μη Ιατρικά

1. *Χρονογραφήματα ενός γιατρού.* Εκδ. Univ. Studio Press, Θεσσαλονίκη 2001.
2. *Η πόλη μας κι εμείς άλλοτε και τώρα. Θεσσαλονίκη 1941-2005*. Εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2005.
3. *Οικογένεια Μπαρλαμπά* (Μυθιστόρημα). Εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2010.
4. *Ιστορία της νεότερης Ελλάδας. Πολιτική και στρατιωτική.* Α΄τόμος 1897-1941. Εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2016.
5. *Ιστορία της νεότερης Ελλάδας. Πολιτική και στρατιωτική.* Α΄τόμος 1942-1967. Εκδ. University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2016.
6. *Χρονογραφήματα, δοκίμια και άλλα*. Εκδ. Εχέδωρος 2017

Περιεχόμενα

Αναμνήσεις ενός σκύλου 1

Εκλογικό επεισόδιο 19

Η μετάθεση 29

Ο Γεράσιμος κι η Φωτεινή στη Σελήνη 51

Αναμνήσεις ενός σκύλου

Ήμουνα πολύ καλά εκείνη την ημέρα. Ένιωθα σαν να κοιμόμουνα και ταυτόχρονα να κολυμπάω χαλαρά, με κλειστά τα μάτια μέσα σε μια λίμνη που είχε χλιαρό νερό. Θέλω με όλα αυτά να πω ότι ήμουνα πολύ ευχαριστημένος. Το κυριότερο όλων δεν πεινούσα καθόλου. Για την ακρίβεια, μέχρι τότε δεν είχα αισθανθεί τι θα πει πείνα. Το αίσθημα αυτό το ένιωσα αργότερα μετά που άρχισαν να με σπρώχνουν.... χμ… μάλλον δεν άρχισα καλά και θα σας μπερδέψω. Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά.

Που λέτε εκεί που ήμουνα πολύ καλά άρχισα να νιώθω ότι με σφίγγουν γύρω μου και τελικά κάτι να με σπρώχνει και να γλιστράω σε έναν σφιχτό σωλήνα. Ξαφνικά το νερό που με περιέβαλε χάθηκε και άρχισα να νιώθω ένα μεγαλύτερο σφίξιμο από παντού. Ευτυχώς είχε μείνει λίγη υγρασία και σιγά-σιγά γλιστρούσα. Άρχισα να στεναχωριέμαι πολύ και να φοβάμαι, είναι αλήθεια, αλλά η αγωνία μου δεν κράτησε πολύ. Χωρίς να καταλάβω πώς, βρέθηκα ανάμεσα στα πόδια της μάνας μου, η οποία με έγλυφε συνεχώς με την ωραία μακριά βελούδινη

γλώσσα της. Βέβαια στην αρχή κρύωνα κάπως, αλλά, όταν με στέγνωσε καλά με τη γλώσσα της, έπαψα να κρυώνω και άρχισα να πεινάω για πρώτη φορά στη ζωή μου. Τα αδέλφια μου, γιατί όπως αποδείχθηκε είχα και τέτοια, άρχισαν να με σπρώχνουν και να ανεβαίνουν προς την κοιλιά της μάνας μου. Έκανα και εγώ το ίδιο, πατώντας μάλιστα λίγο πάνω σε ένα αδελφάκι μου, γιατί είχε δημιουργηθεί μεγάλος συνωστισμός και υπήρχε φόβος να μείνω πίσω από τους άλλους και αυτό θα σήμαινε πείνα και δίψα.

Τελικά, τα κατάφερα και βρήκα την πηγή της τροφής, που όπως έμαθα οι άνθρωποι την ονομάζουν θηλή και την περιοχή από την οποία προέρχεται την ονομάζουν βυζί και οι γιατροί μαστό. Το τελευταίο το γνωρίζω γιατί, σε ένα από τα σπίτια που έμενα αργότερα, καθόταν ένας νεαρός που σπούδαζε γιατρός και όλο κάτι τέτοιους όρους ανέφερε, όταν ξάπλωνε στο κρεβάτι του με εκείνη την ωραία την κοπέλα και μου έλεγε «εσύ Ρόκυ κάτσε κάτω όχι τώρα στο κρεβάτι». Εγώ τι να κάνω, ο καημένος καθόμουνα και περίμενα. Αλλά ας γυρίσουμε στο φαγητό. Το φαγητό που έβγαινε από τη θηλή ήταν ωραίο ζεστό και γλυκό γάλα, που τέτοιο μόνο ο μαστός κατασκευάζει. Αυτό το τάισμα ήταν πολύ ευ-

χάριστο, αλλά και μεγάλη ταλαιπωρία, γιατί τα αδέλφια μου σπρώχνανε για να φάνε, και το πρώτο γάλα που έβγαινε ήταν καλύτερο, χώρια που έβγαινε ευκολότερα. Αυτά όλα τα έμαθα με το πρώτο τάισμα γιατί είμαι έξυπνος και δεν με πιάνουν εύκολα κορόιδο. Άρχισα λοιπόν και εγώ να σπρώχνω και συνήθως προλάβαινα μια ελεύθερη θηλή και έπινα του καλού καιρού. Ένα αδελφάκι μου που ήταν λίγο μικροκαμωμένο δεν προλάβαινε να φάει καλά και μια μέρα από τις πρώτες μάλιστα, δεν θυμάμαι ακριβώς πότε, κάποιος μας το πήρε. Έχω μάλιστα την εντύπωση ότι μας πήρε και άλλο ένα αδελφάκι, αλλά δεν είμαι σίγουρος γιατί δεν έβλεπα καλά ακόμη. Τα βλέφαρά μου στην αρχή ήταν κολλημένα. Όταν ξεκόλλησαν, θα ήμουν ήδη 15 ημερών, διαπίστωσα ότι είχα άλλα δύο αδελφάκια που δεν έμαθα πώς τα λέγανε, γιατί μας χώρισαν πριν να μας δώσουν όνομα. Και με τα άλλα αδέλφια μου αργότερα χαθήκαμε, θυμάμαι όμως τι ωραία παίζαμε μετά το φαΐ και κάναμε στα αστεία ότι παλεύουμε και ότι δαγκώνουμε ο ένας το αυτί και την ουρά του άλλου. Καμιά φορά βέβαια μας ξέφευγε λίγο πιο δυνατή μια δαγκωματιά και γινόταν μια μικρή συμπλοκή (έτσι λένε οι άνθρωποι τον καυγά) αλλά γρήγορα φιλιώναμε. Μερικές φορές μας χώριζε η μάνα μας

σπρώχνοντας τον ένα από μας με τη μουσούδα της. Όταν ήμασταν φρόνιμοι μας έγλυφε πολλές φορές. Αυτό μου άρεζε πάρα πολύ.

Να μην σας τα πολυλογώ, κάθε τόσο μας παίρνανε και ένα από τα άλλα μου αδέλφια. Θυμάμαι ότι είχαν έρθει δύο κυρίες στο σπίτι και συζητούσαν με την νοικοκυρά του σπιτιού την κυρία Έφη. Σχεδόν μαλώσανε ποια θα πάρει ποιο σκυλάκι από τα τρία. Εμένα δεν με παίρνανε λέει γιατί το ένα μάτι μου είχε άλλο χρώμα από το άλλο.

Πήρανε τελικά τα δύο αδέλφια μου και εγώ έμεινα μόνος με τη μάνα μου. Η καημένη η μανούλα μου μού φαινότανε κάπως στεναχωρημένη που της πήραν τα παιδιά της, αλλά εγώ πήγαινα και της δάγκωνα χαϊδευτικά το πόδι και προσπαθούσα να την κάνω να παίξουμε. Αυτή αρκετά ανόρεχτα έκανε κάποια προσπάθεια να παίξει μαζί μου αλλά σύντομα δεν συνέχιζε.

Μετά από μερικές μέρες, εκεί που πήγα να τη θηλάσω γύρισε με γάβγισε και σχεδόν με δάγκωσε. Από τότε δεν με άφησε να θηλάσω ξανά. Τότε κατάλαβα ότι της είχα δαγκάσει τη θηλή, χωρίς να το θέλω, γιατί είχα βγάλει δόντια. Γι’ αυτό φαίνεται τις προηγούμενες μέρες τα ούλα μου με τρώγανε και

ήθελα όλο κάτι να δαγκάνω, όπως για παράδειγμα τις παντόφλες της κυρίας Έφης. Από τότε άρχισα να τρώω από το φαγητό που μας έδινε να φάμε η κυρία Έφη. Όταν μεγάλωσα λίγο ακόμη, ήρθε η κυρία Αλίκη, που όπως αποδείχθηκε ήταν φιλενάδες με την κυρία Έφη και αποφάσισε να με πάρει. Με κράτησε αγκαλιά πάνω στο στήθος της και μου άρεσε πάρα πολύ, ήταν σαν να κοιμόμουνα σε μαλακά μαξιλάρια. Δεν μύριζε όμως γάλα, αλλά μια άλλη μυρωδιά που την λένε κολόνια. Με κουβάλησε στην τρυφερή αγκαλιά της, με πήγε στο σπίτι της και με έβαλε σε ένα καλάθι που είχε μέσα μια παχιά πετσέτα και μου είπε «Θα σε λέω Ρόκυ και εδώ θα είναι το κρεβάτι σου». Εγώ ξάπλωσα εκεί και μου άρεσε, αλλά μετά από λίγο ήθελα να κάνω τα τσίσια μου και δεν ήξερα που να πάω. Άρχισα να κλαίω . Η κυρία Αλίκη με πήρε αγκαλιά και άρχισε να μου μιλάει τρυφερά και εγώ από τη χαρά μου χαλάρωσα και χωρίς να καταλάβω κατούρησα πάνω της!

Η κυρία Αλίκη ταράχθηκε, αλλά μετά γέλασε και είπε, «Ρόκυ, δεν έμαθες ακόμη πως να κάνεις τα τσίσια σου» και με έβαλε πάνω σε κάτι εφημερίδες που είχε στα πλακάκια του μπάνιου . «Να, εδώ να κάνεις τα τσίσια σου και ότι άλλο προκύψει». Αυτό το «προκύψει» δεν το είχα ξανακούσει, αλλά μάλ-

λον θα εννοούσε τα «κακά μου». Τελικά έμαθα να τα κάνω στην εφημερίδα και από ό,τι κατάλαβα όλο και μου έβαζε λιγότερες εφημερίδες. Μετά από μερικές μέρες άφησε μια μικρή εφημερίδα τρυπημένη στο κέντρο πάνω από την τρύπα που υπάρχει για να τρέχουν τα νερά και έτσι έμαθα να κάνω τα τσίσια κατευθείαν εκεί. Μετά όμως που μεγάλωσα, δεν με βόλευε, γιατί ήθελα να σηκώνω το πόδι μου και να κατουράω σε δέντρα. Έτσι είδα ότι έκαναν όλα τα αρσενικά σκυλιά και το Ρόκυ είναι όνομα για αρσενικά σκυλιά, άρα έτσι έπρεπε να κάνω και εγώ, το ένιωθα σαν να έκανα και λίγο φιγούρα. Μου άρεσε μάλιστα να κατουράω από λίγο σε πολλά δέντρα. Η κυρία Αλίκη ήταν πολύ καλή μαζί μου. Έτσι πέρασαν ανέφελοι αρκετοί μήνες. Το πρόβλημα δημιουργήθηκε όταν μια μέρα η κυρά μου κουβάλησε στο σπίτι και ένα πλάσμα που μόλις το είδα ένιωσα μια απέραντη απέχθεια. Είχε μυτερά κοφτερά νύχια στα πόδια, περπατούσε χωρίς να ακούγεται και τα μάτια του γυάλιζαν ακόμη και τη νύχτα. Όχι μόνο δεν το χώνεψα αυτό το πλάσμα, αλλά μπορώ να πω ότι το μίσησα. Αυτό έγινε γιατί όταν το πρωτοείδα πήγα με όλη μου την αφέλεια να το μυρίσω, όπως κάνω με όλα τα καινούρια πράγματα και εκείνο πήγε να μου βγάλει τα μάτια με τα μυτερά του νύχια.

Από τότε γίναμε εχθροί. Η κυρία Αλίκη μου μιλούσε και μου έλεγε να γίνουμε φίλοι, αλλά φιλία με..... γάτες δεν είναι δυνατή. Όπως έμαθα αργότερα αυτό το πλάσμα ήταν τυπικός εκπρόσωπος του είδους «γάτα».

Ωστόσο, όταν η γάτα δεν είχε κέφια για χάδια και δεν τριγύριζε στα πόδια της κυρίας Αλίκης, η κυρά μου με χάιδευε και με κανάκευε. Ωραία ήταν όταν μου έκανε μπάνιο με ζεστό νερό και σαπουνάδα. Μάλιστα πρόσεχε να μη πάει σαπουνάδα στα μάτια μου γιατί έτσουζε. Μετά με σκούπιζε καλά-καλά και εγώ σε λίγο κοιμόμουνα πολύ χαλαρωμένος μέσα στο καλάθι μου. Ωραία εφεύρεση το μπάνιο. Κάποιοι άνθρωποι δεν συμπαθούν το μπάνιο. Είμαι απόλυτα σίγουρος γι' αυτό που λέω, γιατί η μύτη μου τους οσμίζεται από πολλά μέτρα μακριά. Τέλος πάντων ας μην περιαυτολογώ. οι οσφρητικές ικανότητές μου είναι δεδομένες και δεν τις αμφισβητεί κανείς. Αυτό μας έλειπε τώρα...!

Η κατάσταση άλλαξε προς το χειρότερο όταν ήρθε στο σπίτι της κυράς μου ο κ. Αλέκος. Όπως έμαθα αυτοί οι δύο παντρεύτηκαν και θα κοιμόντουσαν μαζί στο ίδιο κρεβάτι. Η πρώτη συνέπεια ήταν ότι δεν με άφηναν εμένα να ανεβαίνω και να

κοιμάμαι μαζί τους. Ο κ. Αλέκος δεν με χώνευε. Μια μέρα στο διάδρομο προς την κουζίνα διασταυρωθήκαμε και όταν με προσπέρασε γύρισε και με κλώτσησε ξαφνικά, οπότε πόνεσα πολύ. Δεν πρόλαβα να τον δαγκάσω γιατί με αιφνιδίασε. Το ζήτημα ήταν ότι το κλίμα χάλασε, πρώτον γιατί ήρθε στο σπίτι η γάτα και δεύτερον γιατί ο κ. Αλέκος... με ζήλευε και δεν με χώνευε! Είχα ένα κακό προαίσθημα. Μια μέρα τον άκουσα να καυγαδίζει με την Αλίκη και να την κατηγορεί ότι το σπίτι της το είχε κάνει ζωολογικό κήπο. Ξέχασα να σας πω ότι η Αλίκη είχε και ένα κλουβί με περιστέρια στο μπαλκόνι και ένα κλουβί με καναρίνια στο σαλόνι. Η γάτα πολύ τα χαλβάδιαζε τα καναρίνια, αλλά ήταν ασφαλή μέσα στο κλουβί τους και εκείνη έμενε μόνο με την όρεξη. Επανέρχομαι τώρα στον καυγά. Ο κ. Αλέκος αν κατάλαβα καλά ζητούσε να φύγουν τα ζώα από το σπίτι. Κυρίως τα είχε με μένα, έχω την εντύπωση, γιατί μόνο εμένα είχε κλωτσήσει.

Πέρασαν μερικές μέρες χωρίς εξελίξεις, αλλά με καθημερινή γκρίνια του κ. Αλέκου εναντίον μου. Είχα όλες εκείνες τις μέρες κακά προαισθήματα. Πήγαινα και κούρνιαζα κάτω από το κρεβάτι για να μη δίνω στόχο. Μια μέρα όμως έγινε το αναμενόμενο και την πάτησα άσχημα. Για την ακρίβεια ο κ.

Αλέκος μου πάτησε κατά λάθος την ουρά. Έκανε πολλή ζέστη και είχα καθίσει σε ένα σημείο του προχόλ όπου υπήρχε ωραίο ρεύμα κάτω από την πόρτα. Ο κ. Αλέκος περπατούσε στο διάδρομο απρόσεχτα και μου πάτησε την ουρά που την είχα απλωμένη ανέμελα. Έβλεπα ένα ωραίο όνειρο εκείνη την ώρα, όταν ένιωσα ξαφνικά έναν αβάσταχτο πόνο στην ουρά μου. Χωρίς να το καταλάβω αντέδρασα με το ένστικτο και δάγκωσα στον αστράγαλο το πόδι του κ. Αλέκου για τα καλά. Αυτός φώναζε «ωχ το παλιόσκυλο με δάγκασε» και ετοιμάστηκε να μου ρίξει κλωτσιά. Εγώ όμως, που τον ήξερα από άλλες φορές τι ρατσιστής είναι εναντίον των σκύλων, τραβήχτηκα πιο πέρα και του έδειξα τα δόντια μου γρυλίζοντας. “Αλίκη, Αλίκη, έλα γρήγορα, το κοπρόσκυλο σου με δάγκασε, τρέχει αίμα, φέρε το φαρμακείο” φώναζε ο κ. Αλέκος.

Η κ. Αλίκη ήρθε και έβαλε ένα φάρμακο στο πόδι του κ. Αλέκου που άκουσα πως το λένε ιώδιο, τότε αυτός άρχισε να φωνάζει πως τον έτσουζε πολύ, μάλωσε και με την κυρά μου και έγινε μεγάλος καυγάς. Εγώ είχα κρυφτεί κάτω από το κρεβάτι και έκανα τον ψόφιο κοριό. Την άλλη μέρα υπήρξαν ραγδαίες εξελίξεις στη ζωή μου. Η κ. Αλίκη με έβγαλε δεμένο με το λουρί από το λαιμό και αφού με

βολτάρισε για λίγο, με αγκάλιασε με φίλησε και μου είπε. «Αγόρι μου, που θα σ' αφήσω στους δρόμους». Μου έβγαλε το λουρί, αλλά μου άφησε το κολάρο και τα παράσημά μου που γράφουν το όνομά μου και ότι έχω κάνει εμβόλια. Εγώ πήγα να ξαναπάω μαζί της, αλλά εκείνη δεν με άφησε να μπω στο σπίτι.

Αρκετές μέρες περίμενα έξω από το σπίτι. Η κ. Αλίκη πότε- πότε μου κατέβαζε φαγητό, δεν περνούσα και άσχημα. Ξάπλωνα όπου ήθελα, αλλά όταν έκανε κρύο προτιμούσα κάτι πράματα που τα έχουν έξω από τις πόρτες και σκουπίζουν οι άνθρωποι τις σόλες από τα παπούτσια τους. Απέκτησα και παρέες με κάτι άλλα σκυλιά που γυρνούσαν εκεί κοντά και είχαν στέκι μια πλατεία. Το κυριότερο όλων ερωτεύτηκα και είχα την πρώτη μου επιτυχία με μια σκυλίτσα που ήταν κι' αυτή αδέσποτη, αλλά δεν είχε παράσημα και κολάρο. Μου άρεσαν πολύ τα μάτια της και ο τρόπος που κουνούσε την ουρά της. Μαζί με την ουρά κουνιόταν και οι γοφοί της, όπως έχω δει να κουνιούνται τα οπίσθια κάποιων κοριτσιών και γυναικών. Κάποια μέρα διαπίστωσα ότι η κ. Αλίκη και ο κ. Αλέκος φόρτωναν τα έπιπλά τους σε ένα φορτηγό. Αυτό δεν το είχα ξαναδεί. Μαύρες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου. Όταν

το μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο ξεκίνησε, η κυρά μου (ακόμα τη λέω έτσι γιατί την αγαπάω) μπήκε σε ένα μικρό αυτοκίνητο και έφυγε. Εγώ την ακολούθησα τρέχοντας για πολλή ώρα, αλλά λαχάνιασα πολύ, είχε στεγνώσει η γλώσσα μου που κρεμότανε στο πλάι από το στόμα μου σαν απότιστο πλατύφυλλο[1], κόντευα να σκάσω και αναγκάστηκα να σταματήσω.

Αυτή ήταν η τελευταία φορά που είδα την κυρία μου. Από τότε που έφυγε άρχισαν οι πείνες. Έπρεπε να ψάχνω για φαγητό στα σκουπίδια. Κάποιοι καλοί άνθρωποι τα άφηναν έξω από τους κάδους, οπότε με την καταπληκτική μου μύτη μύριζα και έφτανα κατευθείαν στα καλύτερα κόκαλα. Ακόμη και κομμάτια κρέας έβρισκα μισοφαγωμένα. Το τι πετάνε οι άνθρωποι δεν λέγεται. Καθόλου οικονομία δεν κάνουν και ύστερα όλο γυρεύουν αυξήσεις. Μερικές φορές δεν μάζευαν τα σκουπίδια οι σκουπιδιάρηδες του Δήμου γιατί λέει είχαν απεργία. Για μένα δεν ήταν πρόβλημα. Εγώ δεν κάνω απεργία στο φαγητό. Όμως, μερικά σκουπίδια μύριζαν

[1] Ξέρω τί είναι τα πλατύφυλλα γιατί υπήρχε μια γλάστρα στο μπαλκόνι στην οποία ανέβαινε η γάτα και σκάλιζε το χώμα λερώνοντας εκεί γύρω, αλλά η κυρά μου ποτέ δεν μάλωσε τη γάτα παρά μόνο εμένα, όταν γέμισα το σαλόνι σκισμένες εφημερίδες τότε που με ξέχασε μόνο μου στο σπίτι ολόκληρη μέρα.

άσχημα και δεν μπορούσα να πλησιάσω από τις πολλές μύγες και σφήκες. Υπήρχαν μέρες ωστόσο, ιδίως τα καλοκαίρια, που έφευγε ο κόσμος από την πόλη και δεν έβρισκα σκουπίδια έξω από κάδους. Τότε στεκόμουνα έξω από ένα εστιατόριο και ξερογλειφόμουνα μπροστά σε ένα τραπεζάκι στο οποίο έτρωγαν μερικοί καλοί άνθρωποι. Κάποιοι μου έριχναν κανένα κόκαλο και καμιά πατάτα τηγανητή. Εγώ βέβαια, όταν ήμουνα χορτάτος δεν έτρωγα ούτε ψωμί ούτε πατάτα, αλλά προτιμούσα τα κρεατικά. Μερικά μεγάλα κόκαλα τα έθαβα στο πάρκο για να τα έχω για κάποια ώρα ανάγκης. Μερικά βράδια μαζεύονταν και άλλα σκυλιά και κάναμε πολύ πλάκα γαβγίζοντας μερικούς περαστικούς. Βάζαμε στόχο όποιον έτρεχε, αλλά και όποιον φορούσε χοντρό μαύρο παλτό και κουβαλούσε πράγματα, γιατί μας φαινότανε ύποπτος. Επίσης κυνηγούσαμε γαβγίζοντας τα μηχανάκια που κάνουν ενοχλητικό θόρυβο και βγάζουν άσχημη μυρωδιά που μου πειράζει τη μύτη και δυσκολεύομαι για λίγα λεπτά να μυρίζω όπως πάντα. (Αλήθεια αν συμβεί κάτι και χάσω την όσφρησή μου δεν θα ήθελα να ζω. Η μύτη μου είναι κάτι σαν τη καρδιά μου). Πάντως απορώ με τους ανθρώπους πως τα ανέχονται αυτά τα μηχανάκια να κάνουν τόσο θόρυβο, ειδικά το καλοκαίρι που κοι-

μούνται με ανοιχτά παράθυρα, τα μεσημέρια και τα βράδια.

Η αλήθεια είναι ότι με αυτές τις σκυλοπαρέες περνούσαμε πολύ ωραία. Μερικές φορές βάζαμε στο κυνήγι και καμιά γάτα. Είπα γάτα και θυμήθηκα τη γάτα της κυρίας Αλίκης που ποτέ δεν την ξαναείδα. Ίσως να κατάφερε να την κρατήσει. Μόνο εμένα δεν χώνευε ο κ. Αλέκος. Αλλά που θα μου πάει. Κάποια μέρα θα τον πετύχω και τότε θα τον δαγκάσω και στο άλλο πόδι. Έτσι για να θυμάται τι θα πει Ρόκυ!

Η ζωή μου στο δρόμο σταμάτησε, όταν μια μέρα ένας κακομούτσουνος τύπος που φορούσε μια μπλε στολή με άρπαξε με μια μεγάλη ψαλίδα και με έχωσε σε ένα κλειστό αυτοκίνητο σαν κλουβί. Μετά από πολλές ώρες και αφού έβαλε και άλλα σκυλιά στο κλουβί με τον ίδιο τρόπο, μας άδειασε σε ένα οικόπεδο που είχε μικρά κλουβιά- σπιτάκια, σαν αυτά που η κυρία Αλίκη είχε μέσα κλεισμένα τα πουλάκια, μόνο που αυτά εδώ ήταν μεγαλύτερα. Την επόμενη μέρα με εξέτασε ο κύριος κτηνίατρος ενώ περίμενε δίπλα του ένα ζευγάρι. Ο κτηνίατρος ήταν πολύ καλός μαζί μου, με χάιδεψε στην κοιλιά και γαργαλεύτηκα, μου έδωσε και ένα λουκουμάκι και μετά κοίταξε με θαυμασμό τα παράσημά μου.

Πω-πω είσαι και από σπίτι, μου είπε. Έπειτα μου πέρασε ένα λουρί στο κολάρο και με παρέδωσε στο ζευγάρι. Η κοπέλα που την έλεγαν Μάρω με χάιδεψε, το ίδιο έκανε και ο νεαρός που τον έλεγαν Βασίλη. Με πήραν και μετά από αρκετή πορεία φτάσαμε στο σπίτι τους. Εκεί μου έβαλαν να φάω το φαγητό που είχε περισσέψει, αφού πρώτα έφαγαν αυτοί, ενώ εγώ ξερογλειφόμουνα. Αυτοί οι δύο ήταν πολύ καλά παιδιά και όλη την ώρα ή διάβαζαν ή παλεύανε χωρίς να θυμώνουνε, μάλλον στα αστεία θα το κάνανε. Μάλιστα τότε που μαλώνανε έβγαζαν και τα ρούχα τους για να μη τσαλακώνονται. Μερικές μέρες ερχότανε η μητέρα της κοπέλας και τότε ο Βασίλης εξαφανιζόταν για λίγες μέρες, αλλά πάλι ερχόταν και του έκανα μεγάλες χαρές. Αυτός ειδικά με έπαιζε πολλή ώρα και γίναμε φίλοι. Το φαγητό δεν ήταν εκλεκτό, αλλά πάντως δεν πεινούσα. Όταν η Μάρω διάβαζε, πήγαινα και ξάπλωνα δίπλα στα πόδια της. Τότε αυτό το γλυκό κορίτσι έβγαζε την παντόφλα της και με χάιδευε με το πόδι. Γενικά περνάω πολύ καλά με αυτά τα παιδιά, αλλά κάτι άκουσα ότι πήραν το πτυχίο τους και θα ορκιστούν, οπότε θα φύγει η κοπέλα στην πατρίδα της και ο νεαρός θα πάει φαντάρος. Αν θα παντρευτούν μετά δεν το έχουν αποφασίσει. Λένε θέλουν να…

δοκιμάσουν το αίσθημά τους! Εγώ πάντως υποπτεύομαι ότι μάλλον θα χαλάσει η δουλειά. Τώρα τελευταία κάποιος τηλεφωνάει στην κοπέλα, όταν ο καλός της δεν είναι στο σπίτι. Ύποπτα πράγματα μου φαίνονται αυτά τα κόλπα. Τα τηλεφωνήματα εννοώ. Μάλλον η Μάρω ετοιμάζει το διάδοχο του Βασίλη τώρα που θα πάει φαντάρος. Αυτές τις μέρες ο Βασίλης όλο λείπει. Κάνει λέει αφισοκόλληση γιατί έχει δημοτικές εκλογές. Ένας υποψήφιος του υποσχέθηκε ότι αν εκλεγεί θα τον διορίσει. Ο λεγάμενος τελείωσε «διοίκηση επιχειρήσεων» αλλά περιμένει να διοριστεί…κλητήρας. «Ε δεν μπορούν όλοι να γίνουν διοικητές», έτσι έλεγε κάποιος προχτές. Όσο για μένα άκουσα ότι η Μάρω παρακαλάει τη μάνα της να την αφήσει και να με πάρει μαζί της, όταν θα επιστρέψει στο πατρικό της σπίτι, όμως δεν ξέρω τι θα γίνει τελικά. Το ζήτημα παίζεται. Στο φινάλε, με όλα αυτά που έχω τραβήξει, μου φαίνεται είμαι και λίγο γκαντέμης, αλλά είμαι μαθημένος στα δύσκολα και θα τα καταφέρω. Όχι, τι νομίζετε, με λένε Ρόκυ εμένα και με ξέρει όλη η γειτονιά. Κάτι θα μου δίνουνε να φάω και αν όχι …τα σκουπίδια να είναι καλά! Όσο για νερό, το χειμώνα δεν θα έχω πρόβλημα με τόσες λακκούβες. Και το χορταράκι το πρωί είναι βρεγμένο. Το καλοκαίρι θα

πηγαίνω στο σιντριβάνι, αν έχει νερό βέβαια, γιατί τώρα τελευταία όλο χαλασμένο είναι. Ίσως χάριν των εκλογών να το διορθώσουν…! Ναι αυτό είναι μάλλον σίγουρο, το άκουσα που το συζητούσαν κάτι συνταξιούχοι στο παγκάκι κάτω από τον πλάτανο της πλατείας. Το ζήτημα είναι να μην ξαναχαλάσει το σιντριβάνι, οπότε μέχρι τις άλλες εκλογές… θα έχω πρόβλημα! Αλήθεια, μια που το έφερε η κουβέντα, έχω την απορία, οι σκύλοι άραγε …παίρνουν σύνταξη; Τα άλογα πάντως τα σκοτώνουν άμα γεράσουν, το άκουσα στην τηλεόραση. Έχει γούστο να σκοτώνουνε και τους σκύλους. Από ότι ακούω όμως τα αδέσποτα σκυλιά δεν πεθαίνουν στα γεράματά τους, συνήθως τα σκοτώνουν τα αυτοκίνητα. Εγώ πάντως προσέχω και περνάω πάντα από τις διαβάσεις. Είναι ξύπνιος ο Ρόκυ, όχι τι νομίζετε, δεν με πιάνουν κορόιδο εμένα. Πάντως ομολογώ είχα αγωνία τι θα γίνει με το μέλλον μου. Η Μάρω τελικά δεν με κράτησε γιατί αυτός που της τηλεφωνούσε είχε λέει αλλεργία στις… τρίχες μου! Ευτυχώς όμως με πάσαρε σε μια φίλη της μικρότερη που τα είχε με τον Πέτρο που σπούδαζε γιατρός, αλλά εδώ …θα τελειώσω, γιατί μου φαίνεται σας κούρασα. Ίσως σας πω τη συνέχεια μια άλλη φορά. Με λένε Ρόκυ και το ένα μου μάτι έχει άλλο χρώμα. Σας το

θυμίζω, ώστε αν με δείτε στο δρόμο να μου μιλήσετε. Πολύ γουστάρω να μου μιλάνε και αμέσως κουνάω την ουρά μου! Όταν φοβάμαι κάποιον γαυγίζω για να του πάρω τον αέρα. Θα τα λέμε…!

Εκλογικό επεισόδιο (Χρονικό μιας ψήφου)

Ο Αριστείδης το βράδυ της παραμονής των εκλογών βρισκόταν σε υπερένταση και αναβρασμό. Όλες τις προηγούμενες μέρες παρακολουθούσε με τις ώρες τις τηλεοπτικές αντιπαραθέσεις και του ερχόταν τρέλα όταν άκουγε τα γελοία επιχειρήματα, με τα οποία διάφοροι υποψήφιοι προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ή έδιναν αφειδώς έωλες υποσχέσεις. Εκνευριζόταν με την ξύλινη κομματική γλώσσα και τις αόριστες διακηρύξεις του τύπου «Όλοι μαζί θα προχωρήσουμε» ή «Για μια νέα Ελλάδα» ή «Για να πάμε μπροστά» ή «Έρχεται το νέο» ή «Ήρθε η ώρα να αλλάξουμε την Ελλάδα». Ο ίδιος δεν ήταν ποτέ γραμμένος στις τάξεις ενός κόμματος. Φύσει φιλελεύθερος άνθρωπος δεν του άρεσε να περιορίζεται στα όρια ενός κόμματος που ο κόσμος αποκαλούσε... μαντρί. Σε κάθε εκλογή όμως ήταν πάντα αποφασισμένος και μάλλον φανατικός στην υποστήριξη ενός κόμματος, έστω και αν σχεδόν ποτέ δεν υποστήριζε το ίδιο.

Άλλαζε απόψεις, γιατί αυτό πίστευε εκάστοτε ότι είναι το καλύτερο για την Ελλάδα ή γιατί το κόμμα που κυβερνούσε τον είχε απογοητεύσει και ήθελε την απομάκρυνσή του από την εξουσία. Ωστόσο, ποτέ δεν ψήφιζε «λευκό», γιατί θεωρούσε ότι κάτι τέτοιο δεν είναι πολιτική πράξη, δεδομένου ότι με το λευκό θα άφηνε τους άλλους να αποφασίσουν, χωρίς την ουσιαστική δική του συμμετοχή[2].

Λέγαμε λοιπόν, ότι το Σάββατο βράδυ παραμονή εκλογών ο Αριστείδης ήταν ιδιαίτερα ανήσυχος. Έκλεισε την τηλεόραση που έλεγε τετριμμένες οδηγίες για τις εκλογές. Αποφάσισε να ανοίξει τον υπολογιστή του και μέσω διαδικτύου να περιδιαβάσει σε διάφορες ξένες εφημερίδες και ειδησεογραφικά πρακτορεία. Η σκέψη του δεν πήγε χαμένη καθώς βρήκε πολλά ενδιαφέροντα στοιχεία. Το κόμμα που σκόπευε να ψηφίσει, παρά τις περί του αντιθέτου προβλέψεις των πληρωμένων δημοσκοπήσεων, θα είχε σημαντικά κέρδη σε αυτές τις εκλογές. Το παρουσίαζαν δύο ξένα πρακτορεία και τρεις ξένες ε-

[2]Θουκιδίδου ιστορία, Περικλέους Επιτάφιος λόγος. «Αχρήστους θεωρούμε όσους δεν μετέχουν στα κοινά»

φημερίδες, που δεν είχαν καμία δέσμευση να ακολουθούν την ελληνική νομοθεσία, η οποία απαγορεύει την κοινοποίηση των δημοσκοπήσεων στις τελευταίες 15 μέρες προ των εκλογών. Ο Αριστείδης δεν πίστευε στα μάτια του, έκανε μάλιστα και τις σχετικές εκτυπώσεις, για να κάνει συγκρίσεις. Κάποια στιγμή τσαλακώθηκε το χαρτί μέσα στον εκτυπωτή. Μα τι γκίνια με αυτόν τον εκτυπωτή, μουρμούρισε ενώ έκανε τους απαραίτητους χειρισμούς για να λειτουργήσει πάλι το μηχάνημα. Έκλεισε όμως το καπάκι με θόρυβο και τότε ξύπνησε η γυναίκα του που πάντα κοιμόταν πολύ ελαφρά.

«Αριστείδη τι θόρυβος είναι αυτός, πάλι με ξύπνησες»;.

«Τίποτε αγάπη μου, κάτι τυπώνω», απάντησε χαμηλόφωνα ο Αριστείδης.

«Μα τι ώρα είναι»;

«Δύο», παραδέχθηκε ο Αριστείδης, και περίμενε πλέον την έκρηξη της Περσεφόνης.

-«Αμάν βρε Αριστείδη, το έχεις κάνει τάμα να μη με αφήνεις να κοιμηθώ σαν άνθρωπος, άντε έλα να κοιμηθείς, αύριο πάλι θα ξενυχτήσεις για τα αποτελέσματα».

Ο Αριστείδης μόλις τελείωσε με τις εκτυπώσεις, πήρε τα χαρτιά και περνώντας μπροστά από την πόρτα της κρεβατοκάμαρας της απάντησε ψιθυριστά ότι θα επισκεφθεί την τουαλέτα. Με τα φρεσκοτυπωμένα χαρτιά στα χέρια του κάθισε στην τουαλέτα, και τα άπλωσε μπροστά του σε ένα σκαμνάκι. Καλά το είχε δει προηγουμένως στην οθόνη. Όλες οι ανταποκρίσεις από το εξωτερικό έδειχναν ευνοϊκές για το κόμμα που θα ψήφιζε. Έκανε μάλιστα αθροίσεις και έβγαλε μέσους όρους. Κάθισε άλλα δύο λεπτά να απολαμβάνει τα αποτελέσματα. Μακάρι σκέφθηκε να επαληθευθούν. Ένιωθε ανακούφιση, αλλά ταυτόχρονα και υπερδιέγερση. Τράβηξε το νερό από το καζανάκι ανατριχιάζοντας από το θόρυβο, με τη σκέψη στην Περσεφόνη. Έπειτα προχώρησε ακροποδητί προς την κρεβατοκάμαρα και ξάπλωσε όσο γινόταν πιο ήσυχα, για να μη ξυπνήσει πάλι τη συμβία του, πράγμα που τελικά δεν το απέφυγε. Η γυναίκα του που μόλις είχε καταφέρει να κοιμηθεί, μετά από την ταλάντευση του στρωματέξ άνοιξε τα μάτια της και άρχισε να ουρλιάζει.

«Σιγά βρε Περσεφόνη θα ξυπνήσουμε όλη τη γειτονιά», είπε σιγά ο Αριστείδης.

«Να την ξυπνήσουμε, δεν με νοιάζει, εγώ πως ξύπνησα», απάντησε σε έξαλλη κατάσταση η Περσεφόνη.

«Μα Περσεφόνη, σε παρακαλώ ηρέμησε», είπε ο Αριστείδης, που δεν ήθελε να ενοχλεί τους γείτονες.

«Τι να ηρεμήσω, τι να ηρεμήσω, μου έχεις σηκώσει τα νεύρα πάνω από το κεφάλι», απάντησε μεγαλόφωνα η Περσεφόνη. «Δεν εννοείς να σεβαστείς τον ύπνο του άλλου».

«Έλα κούκλα μου», είπε ο Αριστείδης πιάνοντας χαϊδευτικά το μάγουλο της γυναίκας του, «συγχώρεσέ με, δεν το έκανα επίτηδες, να...για τις εκλογές, τύπωνα κάτι δημοσκοπήσεις και...»

«Τελευταία φορά Αριστείδη, τελευταία φορά», γρύλισε η Περσεφόνη και στριφογύρισε εκνευρισμένη γυρίζοντάς του την πλάτη της. Ο Αριστείδης σκούπισε το χέρι του στο σεντόνι από τη λιπαρή κρέμα νυκτός με την οποία ήταν πασαλειμμένο το πρόσωπο της Πηνελόπης και πήρε θέση εμβρύου στο δεξί πλευρό του για να κοιμηθεί, αλλά γρήγορα αντιλήφθηκε ότι κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο.

Η Περσεφόνη ήδη παρά τον εκνευρισμό της κοιμόταν, ελαφρά όπως πάντα, αλλά εκπέμποντας

διάφορους ρογχαλιστικούς ήχους. Μάλιστα πολύ γρήγορα γύρισε στο άλλο πλευρό —το συνηθισμένο της— και άρχισε να εκπέμπει την ηχητική της παραγωγή με επαναλαμβανόμενα «γκρρρπιφφ» απευθείας στο αυτί του Αριστείδη. Αυτός ο ταλαίπωρος, αφού προσπάθησε αρκετή ώρα ματαίως να βρεθεί στις αγκάλες του Μορφέως, αντιλήφθηκε ότι δεν μπορούσε με αυτές τις συνθήκες να κοιμηθεί. Σηκώθηκε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε και βγήκε ακροποδητί από το δωμάτιο. Πήγε στο σαλόνι, όπου κάθισε και είδε μια χαζοταινία από τη μέση και κάτω για να χαλαρώσει και στο τέλος αποκοιμήθηκε στο ντιβάνι, που ναι μεν δεν τον χωρούσε καλά, αλλά τι άλλο μπορούσε να κάνει; Ένα νέο ξύπνημα της Περσεφόνης θα ισοδυναμούσε με αγώνα ....κικμπόξ.

Με αυτά και αυτά είχε περάσει αρκετά η ώρα και ο Αριστείδης κοιμήθηκε -τρόπος του λέγειν- μόλις τέσσερις ώρες, γιατί το πρωί στις 7 πμ τον ξύπνησε η γυναίκα του που έκανε επίτηδες θόρυβο.... για να τον εκδικηθεί!

«Πηγαίνω στην εκκλησία και μετά θα πάω να ψηφίσω», του φώναξε η Περσεφόνη και χτύπησε δυνατά την πόρτα βγαίνοντας από το διαμέρισμα.

«Να πας και να μη γυρίσεις», είπε τότε με ελεγχόμενη την ένταση της φωνής του ο Αριστείδης, ώστε να μην ακουστεί, και αποφάσισε κακόκεφα να σηκωθεί για να ετοιμαστεί. Ξυρίστηκε, έβαλε κολόνια, ντύθηκε με το καλό του κοστούμι, πήρε την ταυτότητά του και της έριξε μια ματιά. Η φωτογραφία είχε βγει πριν από 40 χρόνια. Το κεφάλι του ήταν γεμάτο μαλλιά και έδειχνε πολύ αδύνατος. Δεν γνωριζόταν πλέον. Αυτή η ταυτότητα είναι άχρηστη, αλλά δεν την αλλάζω, σκέφθηκε, γιατί το θέλω αυτό το Χ.Ο.[3] στο θρήσκευμα, ενώ με τις καινούργιες.....! Μετάνιωσε τελικά που είχε πάρει την ταυτότητα και έψαξε να βρει το διαβατήριό του. Το βρήκε σε ένα συρτάρι που είχε διάφορα σημαντικά χαρτιά. Η φωτογραφία σχεδόν πρόσφατη απεικόνιζε πιστά την κατάσταση. Λίγα και άσπρα μαλλιά, φαλακρίτσα, σακούλες στα μάτια, γενικώς η εικόνα του ήταν μεν ρεαλιστική αλλά έδειχνε τα χάλια του.

«Μπράβο ρε Περσεφόνη, όλα τα έχεις σε τάξη», ψιθύρισε, «μόνο ο ύπνος σου με ταλαιπωρεί». Ποιος ξέρει πόσο λίγο είχα κοιμηθεί και βγήκα τόσο χάλια στη φωτογραφία. Έβαλε το διαβατήριο στην τσέπη του και βγήκε από το σπίτι.

[3] Χριστιανός Ορθόδοξος

Σύντομα βρέθηκε στο γειτονικό σχολείο όπου σε λίγα λεπτά περίμενε τη σειρά του να ψηφίσει. Του έδωσαν ένα ευτραφές πακέτο ψηφοδέλτια και έναν φάκελο. Πέρασε μέσα από την μπλε κουρτίνα και άρχισε να ψάχνει. «Μα που το έχουν το κόμμα μου» μουρμούρισε, μετά από δέκα ψηφοδέλτια και ακόμη δεν είχε φανεί αυτό που τον ενδιέφερε. «Τους άτιμους, τι παιχνίδια παίζουν, έχει γούστο να μην έχουν όλα τα ψηφοδέλτια», σκέφτηκε, αλλά ευτυχώς σύντομα ήρθε στην επιφάνεια το κόμμα που αναζητούσε. «Ευτυχώς, γιατί θα έκανα φασαρία», σκέφθηκε, και έπιασε το στυλό για να σημειώσει τους σταυρούς. Τότε ήταν που διαπίστωσε ότι δεν είχε μαζί του τα γυαλιά του. «Α στον κόρακα» είπε μέσα του, «αυτή η πρεσβυωπία είναι σκέτη....αναπηρία». Με χίλιες δυο δυσκολίες κατάφερε να βάλει τον σταυρό. Τοποθέτησε το ψηφοδέλτιο στον φάκελο και ένιωσε ικανοποίηση. Τα υπόλοιπα ψηφοδέλτια τα δίπλωσε με σκοπό να τα πάρει μαζί του και τα έβαλε σε μια τσέπη του. Όμως αφηρημένος και κακοκοιμισμένος όπως ήταν, πέταξε το φάκελο μέσα σε μια μεγάλη μαύρη σακούλα που ήταν κρεμασμένη μπροστά του μισογεμάτη από πεταμένα ψηφοδέλτια. Μετά που τοποθέτησε τα διπλωμένα ψηφοδέλτια στην τσέπη του αντιλήφθηκε ότι δεν

υπήρχε ο φάκελος στο έδρανο. Μα τι έγινε σκέφθηκε, μου τον άρπαξε κανείς από δίπλα; Αφού κοντοστάθηκε, αποφάσισε ότι δεν υπήρχε τέτοια περίπτωση. Σκέφθηκε μήπως τον έβαλε αφηρημένα σε κάποια τσέπη του μαζί με τα λοιπά ψηφοδέλτια. Άρχισε να ψάχνει στις τσέπες του μία-μία, —καμπαρντίνας, σακακιού, παντελονιού— έβγαλε έξω και τα λεφτά του από την κωλοτσέπη, αλλά... τίποτε. Ο φάκελος πουθενά. Τον έπιασε πανικός. Κοίταξε στο δάπεδο, κάτω από το έδρανο, γύρισε το βλέμμα του γύρω-γύρω, τζίφος. Ξαναέψαξε και πάλι συστηματικά τις τσέπες του. Ο φάκελος είχε κάνει φτερά. Τότε σκέφθηκε μήπως είχε ρίξει μηχανικά τον φάκελο στη σακούλα με τα σκουπίδια. Άρχισε να τα ψάχνει βιαστικά, αλλά τα ανακάτεψε περισσότερο, χωρίς αποτέλεσμα. Από έξω στο διάστημα αυτό είχε σχηματιστεί μια μικρή ουρά. Άκουσε και κάτι σχόλια όπως «πολύ αναποφάσιστος ο θείος» καθώς και «έκθεση ιδεών γράφει» και άλλα περιπαικτικά. Ένιωθε το αίμα να ανεβαίνει στο κεφάλι του. Η καρδιά του χτυπούσε σαν τύμπανο στην παρέλαση. Στο μεταξύ πουθενά ο φάκελος. Αποφάσισε να ψάξει πιο συστηματικά. Άρχισε να βγάζει έξω σιγά-σιγά ομάδες από ψηφοδέλτια που ήταν ριγμένα στη σακούλα. Επί τέλους προέβαλε ο

εξαφανισμένος φάκελος. Πήρε μια βαθιά αναπνοή ανακούφισης, έπιασε θριαμβευτικά στα χέρια του τον φάκελο και βγήκε αναψοκοκκινισμένος έξω από το παραβάν. Προχώρησε προς στην ψηφοδόχο και έριξε την ψήφο του, ενώ ακόμη η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και ένιωθε μια πίεση και έξαψη στο κεφάλι του από την αγωνία που είχε περάσει. Βγήκε έξω από το κτήριο του Γυμνασίου και ένιωσε καλύτερα που τον χτύπησε ο Βαρδάρης στο πρόσωπο. Πήγε και πήρε τρεις Κυριακάτικες εφημερίδες, έτσι για να περνάει και η ώρα μέχρι το βράδυ που θα άρχιζαν να βγαίνουν τα αποτελέσματα. Όταν έφτασε στο σπίτι του συναντήθηκε με τη Περσεφόνη.

«Τι έγινε ψήφισες», τον ρώτησε η Περσεφόνη.

«Ψήφισα, αλλά ξέχασα να το δαγκώσω», απάντησε κακόκεφα ο Αριστείδης.

«Φαντάζομαι ότι πάλι με τους χαμένους θα είσαι», τον πείραξε η Περσεφόνη.

«Εσύ να κοιτάς τη δουλειά σου, και μη μου κολλάς γιατί θα…θυμώσω», της είπε αδιάφορα και λίγο αφηρημένα. Το μυαλό του ήταν ακόμη στην μαύρη σακούλα με τα ψηφοδέλτια που τόσο πολύ τον είχε παιδέψει. Ακούς εκεί, παρά λίγο να μην μπορέσει

να ψηφίσει! Φυσικά δεν είχε σκοπό να της διηγηθεί τι έπαθε. Εξάλλου, η Περσεφόνη ήταν σταθερά προσκολλημένη σε ένα αόρατο κόμμα που πάντα ασκούσε την εξουσία, παρά το ότι δεν ήταν επίσημα στην κυβέρνηση. Ήταν σύζυγος, μητέρα και.... φεμινίστρια!

Η μετάθεση[4]

Στα μέσα του 1949 είχε κληθεί η κλάση του Αριστείδη και έπρεπε να πάει να καταταγεί στον Στρατό. Ο Εμφύλιος σύντομα θα τελείωνε. Αλλά οι κίνδυνοι ήταν υπαρκτοί σε ορισμένες παραμεθόριες περιοχές της χώρας. Η Ευτυχία, σαν καλή και στοργική μάνα που ήταν, τον προμήθεψε με διάφορα καλούδια για τις πρώτες μέρες που θα ήταν στο κέντρο εκπαιδεύσεως της Κορίνθου, αλλά και με πολλές συμβουλές. Πώς να προσέχει την υγεία του, να μην αστειεύεται με τα πιστόλια, να προσέχει πού πατάει, να μην είναι αφηρημένος, και άλλα πολλά. Ιδίως να προσέχει τις νάρκες, αυτό το ύπουλο όπλο που σκοτώνει και σακατεύει όποιον πατήσει πάνω του. Ο Αριστείδης αφού τη φίλησε κατά τα καθιε-

---

[4] *Ξεχασμένο κεφάλαιο που δεν περιλήφθηκε στο δημοσιευμένο μυθιστόρημά μου (Οικογένεια Μπαρλαμπά). Είχε γραφτεί κάποιο καλοκαίρι σε παλιό υπολογιστή που παρέμεινε στην εξοχή.*

ρωμένα και έβρεξε τα μάγουλά του από τα δάκρυα της μάνας του, την καθησύχασε ότι όλα θα πάνε καλά. Της είπε μάλιστα ότι φορούσε το φυλαχτό του με το τίμιο ξύλο, είχε και τη συνδρομή των προσευχών της γιαγιάς του, η οποία είχε γίνει καλόγρια ύστερα από τον θάνατο του άνδρα της, οπότε ένιωθε προστατευμένος από κάθε κίνδυνο. Δεν ήθελε μάλιστα να έρθει η μητέρα του στον σιδηροδρομικό σταθμό λες και ήταν αυτός κανένα μαμμόθρεφτο, οπότε πήρε μόνος του το λεωφορείο για τον σταθμό. Μόλις έφτασε εκεί μπήκε αμέσως στο τρένο που ήδη σφύριζε ότι ξεκινάει. Το πρόλαβε για λίγα δευτερόλεπτα και γι' αυτό η καρδιά του χοροπηδούσε από την αγωνία. Καθυστέρησε με τις συμβουλές της μάνας του που ήταν ατελείωτες και παρά τρίχα να χάσει το τρένο. Έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης και σύντομα βολεύτηκε σε ένα κουπέ, όπου και άλλοι νέοι της ηλικίας του πήγαιναν να καταταγούν. Μετά από πολλές ώρες ταξίδι και αφού άλλαξε τρένο στην Αθήνα βρέθηκε τελικά στο κέντρο κατάταξης στην Κόρινθο. Εκεί είχε την πρώτη άσχημη εμπειρία, πρώτον γιατί τον κουρέψανε με την ψιλή τη μηχανή -δηλαδή το κεφάλι του έγινε γουλί σαν γλόμπος- και δεύτερον γιατί οι εκπαιδευτές υπαξιωματικοί λοχίες και δεκανείς όλο

φώναζαν και κυρίως έβριζαν με το παραμικρό. Απαγορευόταν μάλιστα το περπάτημα. Για όλες τις υπηρεσίες και μετακινήσεις τους έπρεπε να τρέχουν. Ο λοχίας κραύγαζε αν περπατούσαν… «Τρέχουμε τώρα»…!

Οι εκπαιδευόμενοι τα είχαν με έναν δεκανέα που τους πίεζε πολύ. Μια μέρα ένας νεοσύλλεκτος άφησε επίτηδες ένα σακίδιο σε θέση που θα σκόνταβε αν δεν πρόσεχε ο λοχίας. Αυτός πάνω στη φούρια του μπουρδουκλώθηκε με το σακίδιο και έπεσε κάτω, οπότε όλοι οι παρόντες έσκασαν στα γέλια. Τότε θυμωμένος ο λοχίας γαβγισε:

«Ποιανού είν αυτό του καταραμένου σακίδιο να ’ρθει να του παρ.

«Του υποφαινομένου κύριε Λοχία».

«Τσακίσου και βρες τουν υποφαινόμενου να μη σου τσακίσω τα παΐδια». Φυσικά οι νεοσύλλεκτοι ξέσπασαν στα γέλια και ένας ανέλαβε να εξηγήσει στον λοχία τι θα πει «υποφαινόμενος»!

Μετά από ενάμιση μήνα στο κέντρο, εκπαίδευση, πορείες, βολές με όπλο και άλλα σχετικά του στρατού ο Αριστείδης έδωσε κάτι εξετάσεις ευφυΐας και κατά πως φαίνεται τα πήγε καλά και γι’ αυτό

επιλέχθηκε να γίνει ανθυπολοχαγός. Τελείωσε αισίως και τη Σχολή Αξιωματικών και πήρε μετάθεση για τα ελληνοαλβανικά σύνορα. Οι συνθήκες ήταν δύσκολες, έστω και αν ο εμφύλιος πόλεμος είχε πρόσφατα τελειώσει. Ομάδες από αριστερούς αντάρτες είχαν ξεμείνει σε μερικά σημεία, αποκομμένες από τον κύριο όγκο του στρατού τους που είχε υποχωρήσει πέρα από τα σύνορά της χώρας μας. Τους τελευταίους δώδεκα μήνες ο Αριστείδης διοικούσε μια διμοιρία πεζικαρίων και έκανε περιπολίες για να ελέγξει περιοχές κοντά στα σύνορα. Υπήρχαν όμως δύο κίνδυνοι. Οι νάρκες, από τις οποίες μέχρι τότε πολλοί είχαν σκοτωθεί ή σακατευτεί και οι ενέδρες που έστηναν μικρές ομάδες ανταρτών. Η Ευτυχούλα που τα είχε πληροφορηθεί αυτά ανησυχούσε πολύ και προσπαθούσε να βρει τρόπο να φέρει το γιο της στη Θεσσαλονίκη. Αυτό ήταν όμως πολύ δύσκολο ή σχεδόν ακατόρθωτο και οι μήνες περνούσαν. Οι θέσεις για ανθυπολοχαγούς ήταν πολύ λίγες και τις είχαν πιασμένες οι έχοντες τα μέσα, συνήθως γόνοι αυτών που λέμε ότι είναι …επώνυμοι. (Στο σύνταγμα της Ελλάδας αναφέρεται ότι οι πολίτες είναι όλοι ίσοι απέναντι στους νόμους και έχουν ίδιες υποχρεώσεις και δικαιώματα. Αυτό βέβαια δεν ισχύει στην πράξη. Πάντοτε μερι-

κοί ήταν και είναι περισσότερο «ίσοι» από άλλους.) Αυτό ήταν τότε φανερό ότι ίσχυε ιδιαίτερα για τους εκ της νότιας Ελλάδας καταγόμενους. Αν δεν μπορούσαν να μετατεθούν στην Αθήνα τους τοποθετούσαν στη Θεσσαλονίκη. Για τους Θεσσαλονικείς δεν έμεναν ελεύθερες θέσεις γύρω ή μέσα στην πόλη τους, όπου είχε την έδρα του το Γ' Σώμα Στρατού. Η Ευτυχούλα έβραζε με αυτήν την κατάσταση. Είχαν περάσει 20 μήνες και ο Αριστείδης ήταν ακόμη σε περιπολίες κινδυνεύοντας να πατήσει καμιά νάρκη.

Ο αδελφός του ο Θανάσης υπηρετούσε τότε στον Ναύσταθμο που βρισκόταν στον Πειραιά, μια και είχε καταταγεί στο ναυτικό. Η Ευτυχία ένιωθε σαν παγιδευμένη. Δυο παιδιά μακριά της και να έχει κοντά της μόνο τον άνδρα της τον Κώτσο Μπαρλαμπά να την ταλαιπωρεί με τον στραβό χαρακτήρα του και τις απαιτήσεις του! Όπου βρισκόταν η Ευτυχούλα μιλούσε για το πρόβλημά που υπήρχε με τα δυο στρατευμένα παιδιά της. Τηλέφωνο δεν είχε τότε στο σπίτι. Τα γράμματα αργούσαν να έρθουν. Άσε που και ο Αριστείδης είχε τις δικές του έγνοιες και δεν πολυέγραφε. Ο μεγάλος γιος της ο Θανάσης ήταν ακόμη χειρότερος στα γράμματα και δεν έγραψε συνολικά περισσότερα από τρία όσο

ήταν ναύτης. Πιο πολύ μάθαινε για τον Θανάση από τα γράμματα που της έστελνε η μάνα της η καλόγρια από το μοναστήρι. Πήγαινε εκεί αρκετά συχνά ο Θανάσης. Από την εποχή της Κατοχής των Γερμανών είχε γνωρίσει καλά την περιοχή και συνήθιζε να την επισκέπτεται. Του άρεσε η ησυχία στο μοναστήρι και η σοφία που απέπνεαν οι κουβέντες μερικών μοναχών. Εξάλλου, έχων φόβο Θεού, με το να πηγαίνει εκεί είχε την αίσθηση ότι εξιλεώνεται για τις μικροαμαρτίες του. Οι αμαρτίες του Θανάση δεν ήταν βέβαια σοβαρές. Κάτι μικροαπάτες, λίγα ψέματα για να γλυτώνει από δύσκολες καταστάσεις, μερικά ψεύτικα λόγια σε κοπέλες ότι δήθεν τις αγαπά πολύ μέχρι να τις καταφέρει, λίγο μικρολαθρεμπόριο τσιγάρων και ρολογιών που έκανε μέσα στα καράβια συναλλασσόμενος με άλλους ναυτικούς εμπορικών πλοίων, αυτές ήταν με λίγα λόγια οι αμαρτίες του Θανάση. Όλες αυτές τις αμαρτίες τις έλεγε στον εξομολογητή του στο μοναστήρι, για να τις επαναλάβει πολύ σύντομα, χωρίς πολύ σκέψη. Είχε επί των αμαρτιών αυτών μια έμφυτη, αλλά και αφοπλιστική …αθωότητα!

Η Ευτυχούλα δεν ανησυχούσε για τον Θανάση. Όλο της το ενδιαφέρον συγκέντρωνε ο Αριστείδης. Ο μικρός της, ο αδυνατούλης, ο κρυουλιάρης, ο λε-

πτεπίλεπτος, ο ευαίσθητος. Και τώρα, τόσον καιρό να περπατάει το σπλάχνο της ανάμεσα στα ναρκοπέδια, κόντευε να πάθει το μυαλό της από τη διαρκή σκέψη. Ένα πρωί οι εφημερίδες έγραψαν για τρεις φαντάρους που ακρωτηριάστηκαν κοντά στα σύνορα από νάρκη. Η Ευτυχία έπεσε σε παροδική κατάθλιψη. Την επόμενη νύχτα ονειρεύτηκε τον Αριστείδη με κομμένο πόδι και βγαλμένο το ένα μάτι. Ξύπνησε στις 7 το πρωί από αυτόν τον εφιάλτη. Όλη την ημέρα σκεφτόταν το πρόβλημά της. Μέχρι το επόμενο πρωί είχε πάρει τις αποφάσεις της. Θα τον έφερνε πάση θυσία τον Αριστείδη κοντά της.

Η Ευτυχούλα ξεκίνησε τις ετοιμασίες για να παίξει το τελευταίο της χαρτί. Ο γνωστός της διευθυντής της ασφάλειας, παλιός γείτονας, προς τον οποίο είχε απευθυνθεί, τη συμβούλευσε να μιλήσει στον Σωματάρχη. «Δεν είναι θέμα δικό μου Ευτυχία, πρέπει να πάς στον Σωματάρχη. Είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρεις. Πες μου πότε θα πας και εγώ θα του τηλεφωνήσω». Η Ευτυχούλα απάντησε ότι θα πάει αύριο πρωί-πρωί. Αυτό και έγινε.

Η Ευτυχία το προηγούμενο βράδυ έκανε μπάνιο και φρόντισε τα μαλλιά της με τα μπικουτί αλλά

και την ειδική μασιά. Τα μαλλιά της έτσι σχημάτισαν ωραίες μπούκλες. Έβαλε και από μια κρέμα νυκτός δικής της κατασκευής που είχε ως βάση λανολίνη, αμυγδαλέλαιο και ανθόνερο. Το πρωί έβαλε κολόνια από εκείνη την ακριβή που της είχε κάνει δώρο ο τελευταίος θαυμαστής της, γύρισε τα ματοτσίνορα προς τα πάνω με το μικρό ειδικό εργαλείο, έβαλε λίγο ρουζ στα μάγουλα και λίγο διακριτικό κραγιόν —να μη μοιάζει και με καμιά παρδαλή— φόρεσε ένα βεραμάν φόρεμα με ευρύ ντεκολτέ και, γεμάτη πείσμα ανάμεικτο με άγχος, αλλά και αυτοπεποίθηση, ξεκίνησε. Πήγε σιγά-σιγά με τα πόδια στο στρατηγείο. Προχωρούσε αργά γιατί τη χτυπούσαν τα καλά της τα παπούτσια που εξάλλου είχαν και υψηλά τακούνια. Στη διαδρομή την πείραξαν τουλάχιστον τρεις άνδρες. Ο τρίτος ήταν αρκετά επίμονος και την πήρε το κατόπι. Έφτασαν μαζί μέχρι το στρατηγείο, όταν ακριβώς λίγο πριν να στρίψει για την είσοδο και λίγα μέτρα πριν από το φρουρό που στέκονταν με το όπλο του μπροστά από ένα ειδικό καμαράκι, ο ενοχλητικός τύπος της έπιασε το χέρι, οπότε η Ευτυχία έβαλε τις φωνές και χτύπησε με την τσάντα της τον ενοχλητικό ερωτύλο. Έγινε ένας μικρός χαμός δίπλα από τη σκοπιά. Ο άνδρας που την ενοχλούσε δέχθηκε —όπως απο-

δείχθηκε— ένα γερό χτύπημα και με κάποια μεταλλική προεξοχή της τσάντας σκίστηκε το δέρμα του στο φρύδι και τον πήραν τα αίματα, όπως το παθαίνουν οι πυγμάχοι. Ο φρουρός ζήτησε βοήθεια και σε λίγο βρέθηκε ο ενοχλητικός άνδρας στο ιατρείο του στρατηγείου και η Ευτυχία σε ένα γραφείο για να την ηρεμήσουν. Ο αξιωματικός υπηρεσίας προσπάθησε να μάθει τι είχε γίνει. Η Ευτυχία εν ολίγοις του εξήγησε αρχικά για το επεισόδιο και γρήγορα μπήκε στο θέμα της. Είχε τηλεφωνήσει ο διοικητής της ασφαλείας για να συναντηθεί με τον στρατηγό και καθώς έφτανε έγινε το επεισόδιο με τον ενοχλητικό τύπο, οπότε αυτή αντέδρασε και τον χτύπησε με την τσάντα της. Ο αξιωματικός με κατανόηση την πήρε από το χέρι και την πήγε μέχρι το γραφείο του Σωματάρχη. Εκεί η Ευτυχούλα έδωσε μεγάλη παράσταση. Ο στρατηγός εντυπωσιάστηκε από την ομορφιά της, αλλά και αιφνιδιάστηκε, οπότε αναγκάστηκε να ακούσει την ιστορία της.

«Στρατηγέ μου, καλή σας μέρα. Έρχομαι για να σας μιλήσω για έναν ήρωα! Τον γιο μου»

Ο στρατηγός αμέσως μπήκε στο νόημα. Σαν την γυναίκα αυτή περνούσαν δεκάδες κάθε μέρα ζητώ-

ντας να δοθεί κάποια άδεια σε φαντάρους που υπηρετούσαν στην περιοχή ευθύνης του.

«Πως ονομάζεστε και πόσο καιρό υπηρετεί ο γιός σας, κυρία…»

«Μπαρλαμπά Ευτυχία ονομάζομαι, αλλά άσχετα με το όνομά μου —εννοώ το Ευτυχία— είμαι δυστυχισμένη», είπε σχεδόν ψιθυριστά. «Ο άνδρας μου αν και ζει είναι ανύπαρκτος. Αδιάφορος για τα παιδιά του, αδιάφορος για μένα, καταλαβαίνετε…», είπε με νόημα η Ευτυχία. «Είμαστε και πρόσφυγες, ήρθαμε μόνο με ένα ρούχο πάνω μας. Ας αφήσουμε όμως τα δικά μου, νέα γυναίκα είμαι, έχω τόσες ανάγκες…. Αυτός χαρτοπαίζει και πίνει. Είναι ανίκανος για οτιδήποτε περιλαμβάνει ό όρος συζυγικά καθήκοντα και υποχρεώσεις….Όμως δεν θέλω να μιλήσω για μένα, αλλά για τα παιδιά. Τα δυο παιδιά μου υπηρετούν. Ο μεγάλος στον Πειραιά συμπληρώνει δυόμιση χρόνια ως ναύτης και ο μικρός είναι με τους μήνες στα σύνορα να κινδυνεύει από τις νάρκες. Αν ήμουνα χήρα θα είχα το ένα παιδί κοντά μου γιατί θα ήταν προστάτης. Επειδή όμως ο ανεπρόκοπος ο άνδρας μου ζει, αυτό δεν ισχύει. Έγινα άντρας και γυναίκα εγώ να φροντίζω για όλα. Νιώθω σαν την καλαμιά στον κάμπο. Μέχρι τώρα

κουτσά στραβά τα βόλευα. Αλλά μετά το όνειρο που είδα, κοντεύω να τρελαθώ». Ο Σωματάρχης τσίμπησε το δόλωμα σαν το πεινασμένο ψάρι.

«Ποιό όνειρο»;
«Καλέ τι όνειρο, εφιάλτης ήταν, κόντεψα να πάθω συγκοπή καρδιάς. Και έχω ευαίσθητη καρδιά, στρατηγέ μου…».

Ο στρατηγός άρχισε να τη βλέπει με ενδιαφέρον. Καταλάβαινε ότι είχε μπροστά του μια μάνα που έβαζε τα δυνατά της για τον γιό της, αλλά και μια όμορφη γυναίκα γύρω στα σαράντα της.

«Ήταν φανερό το όνειρο, κύριε Σωματάρχα. Μόλις που προλαβαίνουμε να αποτρέψετε το κακό. Κάντε κάτι. Είδα τον γιό μου χτυπημένο από νάρκη, έχω προαισθήματα εγώ, διαβάζω το μέλλον, σχεδόν είμαι κάτι σαν μέντιουμ, δεν το έχω ψάξει, αλλά κάτι τέτοιο πρέπει να είμαι, είπε η Ευτυχία με ακλόνητη βεβαιότητα».

Ο στρατηγός άρχισε να διασκεδάζει. Είχε μια δόση ηθοποιίας η εισβολή της Ευτυχίας στο γραφείο του. Η γυναίκα αυτή ήταν ιδιαίτερα ελκυστική, πράγμα που σε έναν άνδρα αμέσως προκαλούσε ενδιαφέρον. Δεν μπορούσε να την πετάξει έξω, ούτε με το μαλακό ούτε με το αυστηρό υπηρεσιακό ύφος

που τόσο καλά ήξερε να χρησιμοποιεί… Έπειτα, με τα λεγόμενά της η Ευτυχία προκάλεσε το ενδιαφέρον του. Για μια στιγμή αναρωτήθηκε γιατί ένιωσε αυτό το ενδιαφέρον; Μήπως επειδή ήταν όμορφη και του μίλησε για τον «ανύπαρκτο» άνδρα της…, μήπως δηλαδή του τα έριχνε; Ο στρατηγός, για να λέμε την αλήθεια, αν και δεν συγκινήθηκε με την ιστορία της Ευτυχίας, δεν ήταν δα η μόνη μάνα που τα παιδιά της υπηρετούσαν τη θητεία τους, αισθάνθηκε μια ευμενή προδιάθεση απέναντί της.

«Κοιτάξτε κυρία μου θα το φροντίσω το θέμα σας είπε, περάστε πάλι αύριο να σας ενημερώσω».

«Τι ώρα να περάσω» ;

«Περάστε κατά τις 3μμ. κυρία …πως είπαμε το όνομα»;

«ΜΠΑΡΛΑΜΠΑΣ» είπε η Ευτυχία τονίζοντας τις συλλαβές «και το μικρό όνομα του γιού μου είναι ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. Βασίζομαι σε σας στρατηγέ μου».

«Μείνετε ήσυχη κυρία Μπαρλαμπά».

«Να με λέτε Ευτυχία, θα σας φέρω γούρι εγώ», απάντησε με νόημα στο βλέμμα η Ευτυχία. «Αλήθεια, δεν θα το γράψετε το όνομα για να το θυμηθείτε…. να σας το γράψω εγώ….» Και σκύβοντας πά-

νω στο γραφείο πήρε ένα μικρό χαρτί από ένα μπλοκάκι που είχε στη τσάντα της και έγραψε το όνομα του γιού της. Δεν παρέλειψε να γράψει το ΑΣΜ και τη μονάδα. Καθώς έσκυψε μπροστά στο στρατηγό για να γράψει, του αποκάλυψε το στήθος της και καθώς τον πλησίασε υπερβολικά του έστειλε μια καλή δόση από το μεθυστικό οιστρογονικό άρωμα που παρήγαγε το σώμα της σε ανάμειξη με το ακριβό άρωμα που είχε βάλει.

Ο στρατηγός, ήταν χήρος εδώ και ένα χρόνο μετά από μια παλιοαρρώστια που έστειλε τη γυναίκα του στον τάφο. Του έλειπε η γυναικεία συντροφιά. Είχε βγει νικητής σε πολλές μάχες με σκληρούς αντιπάλους. Αλλά σε αυτή τη μάχη ένιωθε με την πλάτη στο καναβάτσο. Ταυτόχρονα άρχισε να του αρέσει αυτή… η ήττα!

Μόλις η Ευτυχία τελείωσε το γράψιμο, ο στρατηγός σηκώθηκε από το γραφείο για την ξεπροβοδίσει. Η Ευτυχία τού έτεινε το χέρι της λέγοντας χαμογελώντας με νάζι, «ελπίζω να βοηθήσετε στρατηγέ μου» και ο εκείνος το πήρε και το έφερε στο στόμα του σε ένα ιπποτικό χειροφίλημα, αφού εκστόμισε αβίαστα ένα «βεβαίως».

Η Ευτυχία πήρε θάρρος από τη σκηνή και του είπε:

«Στρατηγέ μου σας ευχαριστώ πολύ για την κατανόηση, ειλικρινά δεν ξέρω πως να σας ευχαριστήσω…με έχετε κατασκλαβώσει…»

Ο στρατηγός έκανε από μέσα του μια άσεμνη ομοιοκαταληξία με το «κατασκλαβώσει» σκεπτόμενος «και εμένα με έχετε κατακα……» και έσπρωξε μαλακά την Ευτυχία προς την πόρτα πιάνοντας την από τη μέση, οπότε εκείνη γύρισε και πριν να βγει του έδωσε ένα αθώο δήθεν, αλλά γεμάτο υποσχέσεις φιλί στο μάγουλο που το γλίστρησε σιγά-σιγά μέχρι τη γωνιά του στόματός του.

«Ευχαριστώ για την κατανόηση, να με συγχωρείτε για τον αυθορμητισμό μου, αύριο θα έρθω στις 3μμ όπως μου είπατε».

«Ναι, ναι να έρθεις…» ψιθύρισε ο στρατηγός και το μυαλό του είχε σχεδόν θολώσει. «Αυτή η γυναίκα έχει κάτι που σε μαγεύει», σκέφτηκε.

Η Ευτυχία κατέβηκε τα σκαλιά του κτηρίου προσέχοντας να μη πέσει, γιατί τα τακούνια της ήταν ιδιαιτέρως ψηλά και δεν τα είχε συνηθίσει. Βρέθηκε σύντομα στον δρόμο. Πήρε μερικές βαθιές

αναπνοές. Ο αέρας μύριζε πεύκο από τα μεγάλα πεύκα του υπαίθριου χώρου του στρατηγείου. Ένιωθε έναν ενθουσιασμό. Ο μικρός της, ο ευαίσθητος, ο αδύνατος, ο κανακάρης της που του είχε αδυναμία, θα ερχόταν πια στο σπίτι του. Πέρασε δίπλα από το σκοπό που την είχε βοηθήσει προηγουμένως.

«Γεια σου αγόρι μου, του είπε, και γρήγορα στο σπίτι σου καλός πολίτης. Πόσο σου μένει να υπηρετήσεις ακόμη»;

«Δέκα μήνες κυρία, που δύσκολα περνούνε», είπε ο σκοπός με αστική προφορά.

«Από που είσαι;

«Από το Ναύπλιο».

«Έχω ακούσει ότι είναι ωραία πόλη, αύριο θα είσαι πάλι σκοπός»;

«Ναι, θα είμαι 12 με 3μμ.

«Τότε στις τρεις παρά 5’ θα σου φέρω γλυκά να με θυμάσαι» του είπε η Ευτυχία και είχε στο μυαλό της τη μορφή του Αριστείδη.

Ο δρόμος μέχρι το σπίτι της τής φάνηκε ότι ήταν πολύ μικρός. Σχεδόν πετούσε παρά τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της που την ενοχλούσαν. Έφτασε

στο σπίτι σαν το πουλί που μετά από ένα μακρινό πέταγμα ξαναγυρίζει στη φωλιά του. Άλλαξε τα ρούχα της έβαλε τη ρόμπα της και βρέθηκε σύντομα στην κουζίνα της. Έστειλε τη Ζωζώ να πάρει κιμά, μαϊντανό, κρομμύδι για να κάνει κεφτεδάκια και άρχισε να κάνει με αλεύρι, βούτυρο και αυγά τη ζύμη για να φτιάξει βάσεις για πτιφουράκια. Δούλεψε αδιάκοπα εκείνη τη μέρα μέχρι που είδε το έργο της τελειωμένο. Οι κεφτέδες ήταν πλασμένοι έτοιμοι για να τηγανιστούν αύριο και είχαν τοποθετηθεί στην παγωνιέρα. Έκανε και σάλτσα που την περιποιήθηκε με όλα τα απαραίτητα μπαχαρικά, πιπεριά και βασιλικό. Τα πτιφουράκια ήταν έτοιμα με ενδιάμεση γέμιση μαρμελάδα βερίκοκο που είχε φτιάξει πριν από μέρες. Τα έβαλε μοιρασμένα σε τρία κουτιά. Αυτά τα κουτιά τα κρατούσε από καιρό για παν ενδεχόμενο. Ήταν κουτιά ζαχαροπλαστείου από παλιότερες χρήσεις. Το ένα το προόριζε για το σκοπό του στρατηγείου. Το άλλο για τον στρατηγό. Το τρίτο θα το κρατούσε απείραχτο μέχρι να έρθει πίσω στο σπίτι του ο Αριστείδης. Τρία πτιφουράκια περίσσεψαν έξω από τα κουτιά. Το ένα το έδωσε στη Ζωζώ, το άλλο το έδωσε στη σκύλα της και το τρίτο το έφαγε η ίδια πίνοντας τον καφέ της στο μπαλκονάκι της κουζίνας της. Καθώς ρουφούσε τον

καφέ της σχεδίαζε την επόμενη μέρα της. Το μυαλό της δούλευε σε υψηλές στροφές. Όταν όλα τα είχε σχεδιάσει λεπτομερώς, τα φαντάστηκε να πραγματοποιούνται και έμεινε ικανοποιημένη. Το βράδυ έπεσε να κοιμηθεί νωρίς, γιατί είχε περάσει μια μέρα γεμάτη ένταση και κούραση. Κοιμήθηκε βαθιά χωρίς όνειρα και ευτυχώς χωρίς εφιάλτες.

Το επόμενο μεσημέρι, αφού ετοιμάστηκε κατά τα γνωστά- χτένισμα, ματοτσίνορα, ρουζ, κολόνια, κραγιόν- ξεκίνησε με αυτοπεποίθηση. Κουβαλούσε μια μεγάλη τσάντα αγοράς. Μέσα είχε τα κεφτεδάκια με τη σάλτσα σε δοχείο που έκλεινε με βίδωμα αεροστεγώς, καθώς και τα πτιφουράκια σε δυο χαρτονένια κουτιά. Αυτή τη φορά ήταν μεσημέρι, και ο ήλιος έκαιγε για τα καλά, δεν βρέθηκε κανείς για να την πειράξει. Χαιρέτησε τον φρουρό, στον οποίο έδωσε το ένα κουτί με τα πτιφουράκια. Εκείνος την ευχαρίστησε, αλλά δεν συζήτησαν περισσότερο. Η Ευτυχία είχε αλλού το νου της. Στη ΜΕΤΑΘΕΣΗ. Η έννοια της μετάθεσης ήταν ριζωμένη στο μυαλό της και είχε γίνει για αυτήν ο απόλυτος και μοναδικός στόχος. Ήταν πλέον αυτοσκοπός!

Ο αξιωματικός υπηρεσίας την ανήγγειλε στον στρατηγό, ο οποίος την περίμενε κατάλληλα… κολονιαρισμένος!

«Καλημέρα στρατηγέ μου έχετε κανένα καλό νέο», είπε η Ευτυχία χαμογελώντας,;

«Το νέο είναι ότι ο υιός σας θα έρθει αύριο ή, αν προλάβει κάποιο μεταφορικό μέσον, ίσως και σήμερα, με άδεια 5 ημερών. Στη συνέχεια, φαντάζομαι πολύ σύντομα, μόλις βρεθεί ο αντικαταστάτης του από τη νέα σειρά που βγαίνει από τη σχολή εφέδρων, θα έρθει με μετάθεση πολύ κοντά στη Θεσσαλονίκη. Μου υποσχέθηκε ένας φίλος μου από το επιτελείο, ότι θα γίνει η μετάθεση. Εξάλλου, υπηρέτησε με το παραπάνω στα σύνορα».

Η Ευτυχία ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει σαν τύμπανο από τη συγκίνηση.

«Μου έρχεται να κλάψω από χαρά» είπε. «Είστε πολύ καλός. Αλήθεια τι μπορώ να κάνω εγώ για σας, ώστε να σας το ανταποδώσω, τέτοιο καλό που μου κάνατε. Η ευγνωμοσύνη μου θα είναι αιώνια. Έχω μάνα καλογριά. Θα στείλω το όνομά σας να σας μνημονεύουν στις προσευχές και τις δεήσεις τους. Τέλος πάντων. Τώρα θα μου επιτρέψετε να σας αφήσω κάτι που έκανα για σας και έβγαλε από

την τσάντα το κουτί με τα πτιφουράκια. Αν μάλιστα μου επιτρέπετε, σας έφερα και κάτι μεζεδάκια που όσοι έχουν φάει από τα χεράκια μου ακόμη το θυμούνται. Κεφτεδάκια με σάλτσα». Λέγοντας αυτά η Ευτυχία πήρε το δοχείο ασφαλείας όπου είχε τα κεφτεδάκια και το άνοιξε κάτω από τη μύτη του στρατηγού.

Ο στρατηγός το μόνο που δεν περίμενε ήταν να βρεθεί αντιμέτωπος με σπιτικά κεφτεδάκια. Μόλις άνοιξε το δοχείο αναδύθηκε η μυρωδιά από το κρεμμύδι και τα μπαχαρικά. Είχε να φάει σπιτικό φαγητό 14 μήνες και σήμερα στις 3 μμ ήδη πεινούσε. Αν και του φαινόταν γελοίο δεν άντεξε. Έπιασε ένα κεφτεδάκι και το έβαλε στο στόμα του. Ήταν νοστιμότατο. Έγλυψε σαν παιδί τα δάχτυλά του να φύγει η σάλτσα. Η Ευτυχία παρακολουθούσε τη φυσιογνωμία του. Ήταν φανερό ότι του άρεσε. Μμμ έκανε ο στρατηγός, είναι νοστιμότατα.

«Που ήσουν τόσον καιρό», είπε και μετά ένιωσε ότι του ξέφυγε. Η Ευτυχία ξεθάρρεψε.

«Αλήθεια στρατηγέ μου, αν δεν έχετε κάποια δουλειά, με όλο το σεβασμό που σας έχω, ξέρω ένα ταβερνάκι στο Καραμπουρνάκι, όπου μπορούμε να πάμε και να φάτε τα κεφτεδάκια με την ησυχία σας

και με λίγο ρετσίνα βαρελίσια, ξέρω εγώ τους ιδιοκτήτες, θα είναι θαύμα στην αυλή τους, στη σκιά κάτω από τα δέντρα, θα μας περιποιηθούν σαν άρχοντες».

Ο στρατηγός έμεινε για λίγο άφωνος. Που το έβρισκε τέτοιο θάρρος αυτή η γυναίκα και πόσο απλά και χαριτωμένα τα έλεγε! Ήταν ένα μυστήριο. Εν τω μεταξύ του περνούσε η ιδέα ότι μπορούσε να συνάψει έστω μια παροδική σχέση μαζί της. Άρχισε να νιώθει την καρδιά του να χτυπάει πιο συχνά και δυνατά. «Τι κεφτέδες στο γραφείο, τι στο ταβερνάκι Μικρή η διαφορά»… σκέφθηκε

«Δεν είναι άσχημη ιδέα, ας πάμε», είπε μετά από μερικά δευτερόλεπτα σκέψης και συνέχισε να σκέπτεται ότι «Οι μεγάλοι στρατηλάτες διακρίνονταν για την αποφασιστικότητά τους, έτσι κι εγώ. Παίρνω την απόφαση και… ο κύβος ερρίφθη».

Ο στρατηγός φώναξε τον οδηγό του και του έδωσε οδηγίες. Το αυτοκίνητο ήρθε μπροστά στην είσοδο του κτηρίου του στρατηγείου. Ο σωματάρχης κατέβηκε μαζί με την Ευτυχία και κάθισαν στα πίσω καθίσματα του αυτοκινήτου.

«Θα πάμε στο Καραμπουρνάκι, από Βασιλίσσης Όλγας», είπε στον οδηγό

Σε 15 λεπτά είχαν φθάσει με οδηγίες της Ευτυχίας στην ταβέρνα «οι Τουλίπες». Ο μπάρμπα Στάθης ήταν πιστός θεράπων της Ευτυχίας από τότε που μεσολάβησε στον διευθυντή της χωροφυλακής για να πάρει άδεια ξανά η ταβέρνα του. Του την είχαν αφαιρέσει προσωρινά… «λόγω διευκόλυνσης αλλότριας ακολασίας»! Όχι τίποτε το σπουδαίο, να λέμε την αλήθεια, αλλά να, είχε δύο χώρους σεπαρέ για μερικά ζευγαράκια που για ευνόητους λόγους ήθελαν την απομόνωση και την διακριτικότητα. Αλλά και στην αυλή του είχε περιτριγυρισμένα με ψηλά φυτά τραπεζάκια που ήταν σχετικά απομονωμένα και έμοιαζαν με θερινά σεπαρέ. Σε ένα από αυτά τα σεπαρέ κατευθύνθηκε η Ευτυχία.

«Στάθη, κάνε μας σε παρακαλώ μια καλή σαλάτα, όπως εσύ ξέρεις και τηγάνισε μερικά κολοκυθάκια και μελιτζάνες. Ρίξε και δύο καυτερές πιπεριές στα κάρβουνα και φέρε και τυρί φέτα με λάδι και πιπεράκι. Ζέστανέ μου και αυτά τα κεφτεδάκια. Θα πιούμε ρετσίνα από τη δική σου. Βάλε και κανένα παϊδάκι στα κάρβουνα, και δώσε και στον οδηγό να φάει, το παιδί θα είναι νηστικό».

Ο Στάθης τσακίστηκε να την περιποιηθεί. Τι σου ήταν αυτή η Ευτυχία. Την προηγούμενη φορά

είχε έρθει με τον διευθυντή της αστυνομίας, που όμως φορούσε πολιτικά. Τώρα με αυτόν τον στρατηγό!. «Θα με τρελάνει αυτή η γυναίκα με τις γνωριμίες της», σκέφθηκε ο μπάρμπα -Στάθης, καθώς έμπαινε στην κουζίνα.

Σε λίγο τους έφερε τη σαλάτα και τη ρετσίνα μαζί με ένα μπουκάλι Σόδα. Θυμόταν ότι η Ευτυχία ποτέ δεν έπινε σκέτη τη ρετσίνα. «Την πίνω με Σόδα για να μη πιώ πολύ και κάνω τρέλες, εγώ έχω κέφι από φυσικού μου. Το πολύ οινόπνευμα είναι περιττό» του είχε πει κάποτε και δεν το είχε ξεχάσει.

Εκείνο το μεσημέρι ο στρατηγός έφαγε με πολύ όρεξη και ήρθε ξανά το κέφι του, μετά από τόσο καιρό. Ο θάνατος της γυναίκας του, τα υπηρεσιακά θέματα, η έλλειψη κοινωνικών επαφών, —εκτός από τις υπηρεσιακές— τον είχαν κάνει ελαφρά μελαγχολικό. Έκανε αγώνα για να μη το δείχνει. Μετά από μερικά ποτηράκια ρετσίνας, η Ευτυχία του είπε μερικά πράγματα από τη ζωή της, αρκετά συγκινητικά είναι η αλήθεια, αλλά καθώς ήταν και οι δύο στο κέφι αράδιασε μετά και μερικά ανέκδοτα σόκιν που τα έλεγε πάντοτε με πολύ χαριτωμένο τρόπο.

Τις άσεμνες λέξεις τις έλεγε μόνο με τις αρχικές συλλαβές. Ο στρατηγός γελούσε με την καρδιά του.

Το γεύμα με τα κεφτεδάκια και τα νόστιμα λοιπά παρασκευάσματα του μπάρμπα-Στάθη θα έμεναν ανεξίτηλα χαραγμένα στην μνήμη του στρατηγού, μαζί με τα ανέκδοτα της καλοδιατηρημένης αυτής εύθυμης και όμορφης σαραντάρας. Εκεί στο υπαίθριο σεπαρέ, είχε μεγάλη ευκαιρία να κάνει πράξη κάποιες σκέψεις του σε σχέση με την Ευτυχία. Ωστόσο, τελικά συγκρατήθηκε. Σκέφτηκε τη θέση του, θυμήθηκε τη γυναίκα του που υπεραγαπούσε και τελικά δεν ενέδωσε στον πειρασμό. Όταν αποφάσισαν να φύγουν ζήτησε τον λογαριασμό. Ο Στάθης ήταν ανένδοτος. «Τι λέτε στρατηγέ μου, τιμή μου που ήρθατε στο μαγαζί μου, εξάλλου στην Ευτυχία έχω μεγάλη υποχρέωση». Ο στρατηγός επέμενε και άφησε ένα χαρτονόμισμα.

Το αυτοκίνητο, τρεις ώρες και κάτι μετά από την αναχώρηση από το στρατηγείο, με εντολή του στρατηγού στάθηκε μπροστά στο σπίτι της Ευτυχίας. Είπαν δυο λόγια για το αντίο και η Ευτυχία ευχαρίστησε για άλλη μια φορά και βγήκε από το αυτοκίνητο. Ανέβηκε τα σκαλοπάτια του σπιτιού της με τη σκέψη στον Αριστείδη. Άνοιξε

την πόρτα και βρέθηκε στο σαλονάκι της. Η καρδιά της χοροπήδησε. Στο πορτ-μαντό ήταν κρεμασμένο ένα καπέλο αξιωματικού. Ήταν φανερό ότι ο Αριστείδης είχε έρθει. «Αριστείδη , παιδί μου πού είσαι;» φώναξε χαρούμενη η Ευτυχία. Αμέσως πρόβαλε από την πόρτα του μπαλκονιού ο Αριστείδης. Φαινόταν ηλιοκαμένος και λίγο αδυνατισμένος, μάλιστα είχε αφήσει και ένα αρειμάνιο μουστάκι. Όμως το ένα του μάτι ήταν κλειστό από γάζες, αλλά περιέργως χαμογελούσε. Η Ευτυχία αμέσως θυμήθηκε το όνειρο. «Κομμένο πόδι και βγαλμένο μάτι», θυμήθηκε τρομαγμένη. «Τα πόδια του τα βλέπω, είναι εντάξει. Αλλά το μάτι;. Θεέ μου γιατί μου το έκανες αυτό», ξεφώνισε και λιποθύμησε, μπροστά στα πόδια του Αριστείδη.

Ο Αριστείδης την ξάπλωσε στο ντιβανάκι του σαλονιού, έβαλε τα πόδια της μάνας του πάνω σε δύο φουσκωτά μαξιλάρια και της έτριβε τα χέρια που ήταν ωχρά και ψιλοϊδρωμένα.

«Ρε μάνα τι σου συνέβη, πρώτη φορά με βλέπεις;»…

«Αχ, τι έγινε, που βρίσκομαι, ααα, εδώ είσαι Αριστείδη, τι έγινε το μάτι σου»; ψέλλισε η Ευτυχία.

«Έβγαλα κριθαράκι ρε μάνα και μου το έκλεισε ο γιατρός μαζί με αλοιφή, απάντησε ο Αριστείδης. Τι φοβήθηκες;

«Τις νάρκες αγόρι μου, είδα άσχημο όνειρο», είπε λίγο ντροπιασμένη η Ευτυχία.

«Μη φοβάσαι ρε μάνα, δεν πατάω σε νάρκες εγώ, φοράω τίμιο ξύλο είπαμε και με προστατεύει, εξάλλου μπροστά προχωράνε οι ναρκαλιευτές. Ζέστανε σε παρακαλώ νερό να κάνω κανένα μπάνιο, γιατί θα βγω σήμερα βράδυ, είπε ο Αριστείδης. Μιλούσε έχοντας μάλιστα το ένα χέρι στην τσέπη, όπου υπήρχε ένα …προφυλακτικό»!

Η άδεια πέρασε γρήγορα, όπως όλες οι άδειες, αλλά σε 15 μέρες ο Αριστείδης ήρθε με μετάθεση στο φρουραρχείο Θεσσαλονίκης. Η Ευτυχία ανακουφίστηκε οριστικά από τους φόβους της. Από τη χαρά της την πολλή έκανε δύο πίτες. Τυρόπιτα και σπανακόπιτα. Έβαλε αρκετά κομμάτια και από τα δύο είδη σε ένα κουτί ζαχαροπλαστείου και ξεκίνησε για το στρατηγείο. Η ευγνωμοσύνη της για το στρατηγό ήταν απέραντη! Εξάλλου ήταν και ωραίος άντρας με τα διαμαντένια άστρα στις επωμίδες και τους γκρίζους κροτάφους…!

Ο Γεράσιμος κι η Φωτεινή στη Σελήνη

1. Το σχέδιο ΔΕΚ

Ήταν μια συνηθισμένη Κυριακή τον Φεβρουάριο του 1938. Έκανε αρκετά τσουχτερό κρύο και φυσούσε βοριάς. Ο Γεράσιμος, είχε ξεθεωθεί σε ειδική στρατιωτική εκπαίδευση την προηγούμενη μέρα, αλλά τώρα είχε άδεια και ξεκουραζόταν. Τοποθέτησε άλλο ένα ξύλο στη σιδερένια ξυλόσομπα που ζέσταινε το λιτό δωμάτιό του και επέστρεψε στην αναπαυτική πολυθρόνα του και την εφημερίδα του. Τα νέα ήταν πολλά και πολύ ενδιαφέροντα.

Ο Ιωάννης Μεταξάς είχε γίνει πρωθυπουργός με την ψήφο Εμπιστοσύνης των βουλευτών των περισσότερων κομμάτων την Άνοιξη του 1936, αλλά στις 4 Αυγούστου ανέστειλε μερικά άρθρα του Συντάγματος με τη συμφωνία του βασιλιά Γεωργίου του Β΄. Δεν θα υπήρχε ελεύθερος Τύπος και δεν θα

λειτουργούσαν κόμματα και Βουλή. Δικτατορία με τη βούλα και έγκριση του βασιλιά. Δεν ήταν τότε οι δικτατορίες κάτι ασυνήθιστο στην Ευρώπη, γιατί αυτή την εποχή πολλές χώρες τις γηραιάς Ηπείρου είχαν δικτατορικά καθεστώτα ενώ ταυτόχρονα μια ατμόσφαιρα πολέμου ήταν αισθητή σε όλους, μια και η Γερμανία του Χίτλερ ήταν αποφασισμένη και έδειχνε με κάθε τρόπο τα δόντια της. Σύμμαχος της Γερμανίας ήταν η Ιταλία, η οποία σχεδίαζε να καταλάβει και να κάνει προτεκτοράτο της την Ελλάδα με απώτερο σκοπό να την Ιταλοποιήσει, όπως προσπαθούσε να κάνει από πολλά χρόνια στα Δωδεκάνησα τα οποία κατείχε. Οι προθέσεις του δικτάτορα της Ιταλίας Μπενίτο Μουσολίνι ήταν φανερές μια και σε δημόσιους λόγους του αναφερόταν στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, την οποία προσπαθούσε να αναστήσει και μιλούσε συνεχώς για τη θάλασσά τους (Mare nostrum), εννοώντας όλη τη Μεσόγειο.

Ο Γεράσιμος ως Κεφαλονίτης που ήταν συμπαθούσε τον Μεταξά, αλλά κατά βάθος δεν συμφωνούσε με την κατάλυση της Δημοκρατίας. Ωστόσο τον απασχολούσε το δικό του μέλλον και ανησυχούσε για τον επικείμενο πόλεμο που ήταν πια φανερός. Αν και δεν είχε έρθει η ώρα του να υπηρετήσει στον στρατό, είχε δεχθεί να συμμετάσχει ως ε-

θελοντής σε ειδική αποστολή και για αυτό είχε φορέσει το χακί. Ο Γεράσιμος είχε ενημερωθεί σχετικά ότι επρόκειτο να συμμετάσχει ενδεχομένως σε μια από τις μεγαλύτερες υποθέσεις κατασκοπίας του 20ου αιώνα. Η εκπαίδευση στην οποία υποβαλλόταν ήταν πολύ σκληρή και απαιτητική. Ένιωθε κάθε βράδυ μια γλυκιά κούραση και γι' αυτό τώρα απολάμβανε την άδειά του.

Το ελληνικό γενικό επιτελείο στρατού ενημερωμένο για τα σχέδια του Μουσολίνι δεν επρόκειτο να μείνει απαθές. Η αντικατασκοπεία βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση και είχε τα δικά της σχέδια δράσης. Ωστόσο, τα πάντα ήταν σκεπασμένα από ένα πέπλο απόλυτης μυστικότητας. Θα εφαρμοζόταν το σχέδιο "ΔΕΚ". Με αυτά τα συνθηματικά αρχικά φερόταν η "Διαστημική Επιχείρηση Κατασκοπείας".

Στις 4 Φεβρουαρίου του 1938 ο δικτάτωρ πρωθυπουργός Ι. Μεταξάς σήκωσε το τηλέφωνο και ζήτησε από τη γραμματέα του να ειδοποιήσει και να έρθουν στο γραφείο του ο βιομήχανος Μποδοσάκης και ο υφυπουργός γενικής Ασφάλειας Μανιαδάκης. Σε 20 λεπτά έφτασαν ξεθροϊσμένοι και ανή-

συχοι οι κληθέντες, οπότε ο Μεταξάς χωρίς περιστροφές τους ρώτησε κοφτά:

Μεταξάς: «Έχω πληροφορίες ότι ο Μουσολίνι σκοπεύει να καταλάβει την Αλβανία. Πρέπει να είμαστε γι όλα έτοιμοι. Πώς πάει το πρόγραμμα ΔΕΚ»;

Μανιαδάκης: «Πολύ καλά κύριε πρόεδρε. Ο πράκτοράς μας κατάφερε να κλέψει από το γραφείο ενός Γερμανού επιστήμονα ονόματι Φον Μπράουν τη φόρμουλα κατασκευής προωθητικού μείγματος καυσίμου μεγάλης ισχύος. Ήδη άρχισαν οι πρώτες δοκιμές και εκτοξεύσεις μικρών αεροπλοίων σε κλίμακα 1 προς 100 του τελικού οχήματος, το οποίο θα εκτοξευτεί επανδρωμένο με προορισμό τη Σελήνη. Το αερόπλοιο θα είναι έτοιμο σε 18 μήνες, αν όλες οι δοκιμές δείξουν θετικά αποτελέσματα». Οι Γερμανοί ετοιμάζουν με αυτό το μείγμα να στέλνουν αυτοκινούμενες βόμβες στο Λονδίνο.

Μεταξάς: «Δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο. Σας είπα να επιλεγούν οι σεληνο-κατάσκοποι. Έχετε καταλήξει σε κατάλληλα πρόσωπα»;

Μανιαδάκης: «Έχουμε προχωρήσει ικανοποιητικά. Ήδη άρχισε η εκπαίδευση σε έξι άτομα, τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες. Αν και εκπαιδεύονται όλοι, θα επιλεγούν οι δύο ικανότεροι που έχουν ξε-

χωρίσει από τους άλλους. Μάλιστα είναι Κεφαλονίτες κύριε πρόεδρε, δηλαδή πατριωτάκια σας και δραστήρια μέλη της ΕΟΝ[5]. Είναι ο Γεράσιμος Μ 20 ετών και η Φωτεινή Α 18 ετών. Υπάρχει και ένα μικρό παρασκήνιο εν προκειμένω. Ενδιαφέρεστε να σας το πω»;

Μεταξάς: «Για λέγε αλλά σύντομα, γιατί δεν προλαβαίνω με τόσα υπουργεία που έχω αναλάβει».

Μανιαδάκης: «Αυτοί οι δυο που είναι επικρατέστεροι για τη ΔΕΚ είναι ζευγάρι με ερωτικό δεσμό από τότε που γνωρίστηκαν στην ΕΟΝ. Η Φωτεινή ανησυχεί που μέχρι τώρα δεν έχει γίνει συζήτηση για να βάλουν στεφάνι. Δέχθηκε να συμμετάσχει στη ΔΕΚ για να είναι μαζί με τον Γεράσιμο, ο οποίος προτιμάει να την κρατάει στην αμφιβολία ώστε αυτή να του κάνει όλα τα χατίρια. Αν καταφέρουν με επιτυχία να συμμετάσχουν στη ΔΕΚ θα μείνουν υποχρεωτικά μαζί πολλούς μήνες ή και χρόνια. Έτσι χωρίς γάμο ντε γιούρε θα είναι γάμος ντε φάκτο. Έρωτας είναι αυτός ...» !

Μεταξάς: «Καλά καλά, αυτά φτάνουν. Με τον μαθηματικό Καραθεοδωρή τί γίνεται;».

[5] Εθνική Οργάνωση Νεολαίας της εποχής της δικτατορίας Μεταξά.

Μανιαδάκης: «Αυτός είναι καλός πατριώτης και ευχαρίστως δέχθηκε να κάνει τους απαραίτητους μαθηματικούς υπολογισμούς για την υλοποίηση του εγχειρήματος. Ήδη έχω τον φάκελο με το υπόμνημά του».

Μεταξάς: «Με τη μέθοδο παρασκευής οξυγόνου τι πρόοδο έχουμε»;

Μποδοσάκης: «Προ ολίγου με πληροφόρησαν κύριε πρόεδρε ότι οι χημικοί μας έλυσαν το πρόβλημα με μια μέθοδο «χημικής αλληλοτροφοδότησης τύπου φαύλου κύκλου» θα παράγεται οξυγόνο με πρώτη ύλη χώμα της Σελήνης. Στην αρχή οι άνθρωποί μας θα ζουν ή μέσα στο αερόπλοιο ή μέσα σε μια μεγάλη αεροστεγή διαφανή τέντα από ένα νέο υλικό που λέγεται νάιλον. Μέσα στη τέντα θα φυτευτούν φυτά για εύκολη παραγωγή οξυγόνου».

Μανιαδάκης: «Νομίζω η ονομασία "αερόπλοιο" πρέπει να αλλάξει γιατί στο διάστημα δεν υπάρχει αέρας. Υπάρχει πρόταση να ονομαστεί "διαστημόπλοιο", πώς σας φαίνεται;».

Μεταξάς: «Συμφωνώ να ονομαστεί «διαστημόπλοιο ΤΕΠ» (ΤΕΠ= Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού)».

Μανιαδάκης: «Μάλιστα κύριε πρόεδρε».

Μεταξάς: «Για το νερό στη Σελήνη τι προβλέπεται»;

Μανιαδάκης: Δεν θα υπάρξει πρόβλημα. Υπάρχουν υπόγεια εγκλωβισμένα νερά και ήδη έχει επιλεγεί το σημείο της γεώτρησης. Τις πρώτες μέρες μέχρι να λειτουργήσει η γεώτρηση θα πίνουν νερό από το απόθεμα που θα έχουν, αλλά και από βιολογικό καθαρισμό των ούρων τους. Οι αφαιρούμενες ουσίες δηλαδή ουρία, κρεατινίνη και ουρικό οξύ θα χρησιμοποιούνται ως αζωτούχο λίπασμα στα φυτά και το καθαρισμένο νερό θα το ξαναπίνουν. Επειδή στην αρχή το νερό θα είναι λίγο, τα φυτά κατά τη φύτευση θα τοποθετούνται σε λάκκους μέσα σε σάκους από νάιλον μαζί με χώμα, στους οποίους θα εγκλωβίζεται το νερό και δεν θα χάνεται σε βαθύτερα στρώματα του χώματος της σελήνης».

Μεταξάς: «Έχω κι εγώ να σας ενημερώσω για το θέμα του σεληνιακού τηλεσκοπίου. Περιμένω από τον διευθυντή της εταιρείας Τσάις από τη Γερμανία να μου στείλει τους μεγάλους φακούς για το τηλεσκόπιο. Ήταν συμμαθητής μου στη σχολή πολέμου του Βερολίνου και μου έχει μεγάλη υποχρέωση, γιατί στις τελικές εξετάσεις αντέγραψε από μένα, αλλιώς δεν θα περνούσε το μάθημα του "Επιτελικού

Σχεδιασμού"! Με το τηλεσκόπιο που θα εγκαταστήσουμε στη Σελήνη θα παρατηρούμε κάθε στρατιωτική μετακίνηση στην Αλβανία, στη Βουλγαρία και στην Τουρκία. Επίσης θα παρακολουθούμε και την Ιταλία γιατί έχω τη διαίσθηση, αλλά και πολλές πληροφορίες, ότι κάποια στιγμή θα μας επιτεθεί».

Μανιαδάκης: «Πιστεύω πως όλα θα πάνε καλά κύριε πρόεδρε αρκεί να τηρηθεί απόλυτη μυστικότητα. Με την υλοποίηση της υποδομής της ΔΕΚ θα μπορούμε να έχουμε πληροφορίες για μετακινήσεις στρατού και πλοίων, για αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, για εργοστάσια, για θέσεις πυροβόλων, για αεροδρόμια κ.τ.λ».

Μποδοσάκης: «Σας ενημερώνω ότι οι εργασίες στο βουνό Όσσα προχωρούν κανονικά. Έχει κατασκευστεί μια τεράστια μυστική κρύπτη στην οποία συναρμολογείται το διαστημόπλοιο. Εκεί εργάζονται έμπιστοι άνθρωποί μου ακριβώς οκτώ ώρες το 24ωρο —γιατί πρέπει να τηρούμε και τους νόμους— είναι δε μεταξύ αυτών αρκετοί τεχνικοί και επιστήμονες. Όλοι τους είναι καλοί Έλληνες και εργάζονται για την πατρίδα».

Μεταξάς: «Από ό,τι είπαμε θεωρώ ότι η πορεία του σχεδίου ΔΕΚ είναι ικανοποιητική. Σας ενημερώνω

ότι για τη διαφύλαξη της ακεραιότητας της χώρας θα κάνω το παν. Προχωράει ικανοποιητικά το μεγάλο έργο των οχυρών στα σύνορα με τη Βουλγαρία, η οποία ανυπομονεί να πάρει τμήματα ελληνικού εδάφους, το οποίο απελευθερώθηκε με αγώνες και αίμα. Ήδη ετοιμάζω νόμο περί κατασκοπείας ακόμη και σε καιρό ειρήνης. Όποιος συλληφθεί για κατασκοπεία η ποινή θα είναι θάνατος. Από σας θέλω να μου δίνετε αναφορά για της πρόοδο της ΔΕΚ κάθε δυο εβδομάδες. Το σχέδιο ΔΕΚ θα υλοποιηθεί πάση θυσία. Ο καλός Θεός της Ελλάδας είναι μαζί μας. Σας ευχαριστώ για τη συνεργασία σας και εσάς ιδιαιτέρως κύριε Μποδοσάκη, για την ανιδιοτελή οικονομική συμμετοχή σας στην ΔΕΚ. Με την ευκαιρία θέλω να σας ζητήσω να αυξήσετε τον ρυθμό παραγωγής πυρομαχικών στο εργοστάσιό σας γιατί αργά ή γρήγορα θα μας χρειαστούν. Μπορείτε τώρα να πηγαίνετε, γιατί έχω ραντεβού με τον φιλόλογο καθηγητή Μ. Τριανταφυλλίδη. Θα του αναθέσω να διαμορφώσει ένα διδακτικό βιβλίο για τη δημοτική μας γλώσσα. Αντιδρά ο υπουργός Παιδείας αλλά δεν θα του περάσει».[6]

[6] Υπουργός Παιδείας ήταν ο Κ. Γεωργακόπουλος, τον οποίο έπαυσε ο Μεταξάς τον Νοέμβριο του 1938 γιατί διαφωνούσε μαζί του στην ε-

2. Η εκτόξευση και η προσελήνωση

Πέρασαν αρκετοί μήνες. Ο Γεράσιμος και η Φωτεινή είχαν ολοκληρώσει με επιτυχία την κοπιαστική εκπαίδευσή τους. Στις 4 Αυγούστου 1939, επέτειο που γιορταζόταν η κήρυξη της Δικτατορίας έγινε με μεγάλη μυστικότητα η εκτόξευση του διαστημοπλοίου προς τη Σελήνη.

Ο Γεράσιμος και η Φωτεινή ήταν καθισμένοι δίπλα δίπλα σε ειδικές πολυθρόνες, με προστατευτικές ζώνες φορεμένες χιαστί στο θώρακά τους. Φορούσαν ειδικές φαρδιές στολές, και είχαν δίπλα τους ειδικά σκάφανδρα που όταν θα τα φορούσαν τους έκαναν να μοιάζουν με δύτες. Το διαστημόπλοιο ήταν τεράστιο, γιατί ήταν αναγκαίο να μεταφέρει πολλά πράγματα. Μεταξύ άλλων υπήρχαν ένα ζευγάρι κατσίκες, τρεις κότες και ένας πετεινός. Υπήρχαν κιβώτια με κονσέρβες, αλλά και σάκοι με ρύζι, αλεύρι, μακαρόνια σιτάρι, καλαμπόκι, μικρά φυτά όπως ντοματιές, λεμονιές, αχλαδιές, πορτοκαλιές, μηλιές, ροδακινιές, σπόροι διάφοροι για φύτευμα, μέχρι και μερικά σκουλήκια για να έχουν φυσιολογική ζωή οι κότες. Μεγάλο χώρο μέσα στο

κλογή Αρχιεπισκόπου Αθηνών. Ο Μεταξάς ήθελε τον Χρύσανθο και ο Γεωργακόπουλος τον Δαμασκηνό.

διαστημόπλοιο έπιανε και η τεράστια τέντα. Επειδή το βάρος της ήταν μεγάλο είχε προβλεφτεί να εκπτυχθεί με αυτόματο μηχανισμό από ένα ειδικό άνοιγμα του διαστημοπλοίου. Ο τελικός στόχος ήταν να είναι η ζωή στη Σελήνη εφικτή χάρη στη αυτάρκεια που θα είχαν οι δυο Έλληνες κατάσκοποι σε βασικά είδη τροφής και ιδίως γάλα, αυγά, δημητριακά, λαχανικά και φρούτα. Επίσης στο διαστημόπλοιο υπήρχαν κάποια όργανα γυμναστικής, για να μη ατροφήσει το μυϊκό σύμπτωμα των διαστημικών κατασκόπων, επειδή στη Σελήνη η βαρύτητα είναι πολύ λιγότερη από ό,τι στη γη.

Η εκτόξευση έγινε ακριβώς στις 12 το μεσημέρι. Ο Γεράσιμος και η Φωτεινή ένιωσαν στα πρώτα δευτερόλεπτα μια τεράστια πίεση στο σώμα τους. Οι καρδιές τους χτυπούσαν σε ρυθμούς πολύ ταχύτερους από ό,τι είχαν χτυπήσει τότε που βρέθηκαν μόνοι στο πρώτο τους ραντεβού στου Φιλοπάππου. Ωστόσο όσο περνούσαν τα λεπτά η αγωνία τους ελαττώθηκε και άρχισαν να έχουν σιγουριά ότι όλα θα πάνε καλά. Σε λίγο βρέθηκαν σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας και έπαψαν να νιώθουν ότι το σώμα τους έχει βάρος. Λύθηκαν από τις ζώνες που τους κρατούσαν καθηλωμένους στα καθίσματά τους και άρχισαν να πετούν αργά σαν πουλιά στον στενό

χώρο του διαστημοπλοίου τους. Τότε σε μια εναέρια συνάντησή τους φιλήθηκαν σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας. Τα ζώα παρέμεναν δεμένα σε όλη τη διάκριση της πτήσης.

Το ταξίδι τους ήταν τελικά πολύ ομαλό, δεν χρειαζόταν να κάνουν κανένα χειρισμό, όλα ήταν αυτόματα σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Καραθεοδωρή. Μόνο στη φάση της προσελήνωσης ο Γεράσιμος χρειάστηκε να κάνει κάποιους χειρισμούς, ώστε να μη βρεθεί το διαστημόπλοιο σε κάποιον βαθύ σεληνιακό κρατήρα από τους πολλούς που είχε η επιφάνεια της Σελήνης. Η προσγείωση ήταν απόλυτα ομαλή. Με μια σύγχρονη συσκευή αποστολής μηνυμάτων έστειλαν μια συνθηματική λέξη που σήμαινε ότι όλα βαδίζουν με επιτυχία. Η επικοινωνία με το υπουργείο στρατιωτικών θα γινόταν με ειδικό κώδικα για να υπάρχει ασφάλεια. Αμέσως μετά οι δυο διαστημικοί κατάσκοποι φόρεσαν τις ειδικές στολές τους με τα σκάφανδρα, ώστε να αναπνέουν οξυγόνο, βγήκαν από το διαστημόπλοιο και ένιωσαν πόσο ελαφρότεροι ήταν στην επιφάνεια της σελήνης. Με μικρή προσπάθεια μπορούσαν και πηδούσαν. Λίγο αργότερα η τέντα από νάιλον εκπτύχθηκε κανονικά όπως είχε προβλεφτεί, αλλά χρειάστηκε αρκετή εργασία από τους δυο τους

για την πλήρη στεγανοποίησή της. Δοκίμασαν τη συσκευή βιολογικού καθαρισμού των ούρων τους και αποδείχθηκε ότι λειτουργούσε θαυμάσια. Τακτοποίησαν τα ζώα που είχαν μαζί τους σε ειδική θέση κάτω από την τέντα, αλλά τα κατσίκια τα έδεσαν γιατί αν πηδούσαν θα ήταν επικίνδυνο να γίνει καμιά βλάβη στην τέντα από τα κέρατά τους.

Σύντομα άρχισαν την εργασία της γεώτρησης η οποία επειδή γινόταν χειροκίνητα απαιτούσε μεγάλη προσπάθεια που κράτησε δέκα 24ωρα. Ευτυχώς βρέθηκε νερό και μάλιστα είχε αρκετά καλή γεύση. Με μια χειροκίνητη φυγόκεντρο καθάριζαν το νερό από το χώμα. Με μια συσκευή που θύμιζε ποδήλατο μπορούσαν να παράγουν ρεύμα και να έχουν φως τις νυχτερινές ώρες. Από την πολλή την κούραση που αισθάνονταν, όμως, λίγες φορές τη χρησιμοποίησαν. Θα χρειάζονταν όμως όταν θα έληγαν οι μπαταρίες του ασυρμάτου. Επί τρεις μέρες ασχολήθηκαν με τη φύτευση των δενδρυλλίων, των φυτών και των σπόρων. Η επόμενη εργασία ήταν να στήσουν το τηλεσκόπιο. Αυτό βρισκόταν έξω από την τέντα και έπρεπε ο Γεράσιμος να έχει μαζί του συσκευή με οξυγόνο. Αλλά οι παρατηρήσεις γίνονταν εύκολα και το μόνο που απαιτούνταν ήταν να φωτογραφίζουν μερικές εικόνες που είχαν ενδιαφέρον.

Σε λίγες ώρες έκαναν τις πρώτες παρατηρήσεις τους όσον αφορά την Ιταλία, την Αλβανία και τη Βουλγαρία. Η Φωτεινή έστειλε με τον διαστημικό ασύρματο τις πρώτες παρατηρήσεις τους και αμέσως ήρθαν τα συγχαρητήρια από τον αρχιστράτηγο Παπάγο, ο οποίος τους ενημέρωσε ότι ο Μεταξάς αποφάσισε να τους παρασημοφορήσει μόλις επιστρέψουν. Η ΔΕΚ αποδείχθηκε πολύ αποδοτική. Τον Σεπτέμβριο του 1940 η Φωτεινή παρατήρησε μετακίνηση ιταλικών στρατευμάτων (είχαν καταλάβει από τον Απρίλιο του 1939 την Αλβανία) προς τα ελληνοαλβανικά σύνορα και έστειλε τη σχετική αναφορά στο Γενικό Επιτελείο του Παπάγου. Η Ελλάδα άρχισε τότε τη γενική επιστράτευση με ατομικές προσκλήσεις και βαθμιαία πύκνωσε τον στρατό στην Ήπειρο. Ο πρωθυπουργός Μεταξάς δεν ένιωσε καμιά έκπληξη όταν στις 28 Οκτωβρίου δέχθηκε στις 3 το πρωί τον Ιταλό πρέσβη Γκράτσι που του παρέδωσε ένα ιταμό τελεσίγραφο. Το απέρριψε χωρίς δισταγμό: «Λοιπόν, θα έχουμε πόλεμο», είπε ο Μεταξάς και ο Γκράτσι αποχώρησε ψελλίζοντας κάποιες δικαιολογίες.

Ο πόλεμος στα χιονισμένα βουνά της Αλβανίας ήταν πολύ σκληρός. Ο Γεράσιμος εξακολουθούσε να στέλνει πληροφορίες πολύ χρήσιμες για να μην

αιφνιδιάζεται ο ελληνικός στρατός. Έτσι διαπίστωσε και τις μετακινήσεις γερμανικού στρατού μέσα στη Βουλγαρία. Επειδή οι Ιταλοί είχαν αποτύχει να κάμψουν την Ελλάδα, επιτέθηκαν στη χώρα μας και οι Γερμανοί. Αυτοί με τα αεροπλάνα τους διαπίστωσαν κάποιες κινήσεις στρατού στην Όσσα και έστειλαν βομβαρδιστικά τύπου Στούκας να βομβαρδίσουν το βουνό. Το ατύχημα ήταν ότι μια βόμβα έπεσε σε καίριο σημείο και κατέστρεψε το διαστημικό κέντρο. Από τη στιγμή εκείνη ο Γεράσιμος και η Φωτεινή έχασαν κάθε δυνατότητα να επικοινωνούν με το επιτελείο. Δεν έγινε ποτέ γνωστό αν υπήρχε προδοσία όσον αφορά την Όσσα ή αν επρόκειτο για τυχαίο γεγονός.

3. Η ζωή στη Σελήνη

Στο μεταξύ οι εργασίες κάτω από την τεράστια τέντα είχαν επιτυχία και η ζωή είχε γίνει μια ρουτίνα. Οι κότες γεννούσαν αυγά και η κατσίκα γέννησε ένα κατσικάκι, οπότε είχε αρκετό γάλα. Άρχισαν να αποδίδουν και τα σιτάρια και τα καλαμπόκια που αναπτύσσονταν πολύ γρήγορα σε συνθήκες έλλειψης βαρύτητας. Ο Γεράσιμος μετά τη διακοπή της επικοινωνίας του με το Γενικό Επιτελείο σκέφτηκε να γυρίσουν στην Ελλάδα. Είχε περάσει ένα εξάμη-

νο μετά την επίθεση των Γερμανών και πίστευε ότι η Ελλάδα είχε ηττηθεί, γιατί δεν μπορούσε να τα βάλει μόνη της με δυο μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις. Είπε στη Φωτεινή τη σκέψη περί επανόδου στην Ελλάδα, αλλά η πονηρή γυνή δεν ήθελε με τίποτε να επιστρέψουν. Ήδη ήταν έγκυος και φοβόταν να δεχθεί τις πιέσεις της αποσελήνωσης με το παιδί στην κοιλιά της. Για να είναι ασφαλής ότι δεν θα επιχειρηθεί το ταξίδι της επιστροφής αφαίρεσε από τη μηχανή μια μικροσκοπική ασφάλεια και έτσι ήταν αδύνατο να πάρει εμπρός το διαστημόπλοιο. Έγινε μεταξύ τους και ένας καυγάς με θέμα την επιστροφή στην Ελλάδα και η Φωτεινή τελικά προσποιήθηκε ότι δέχεται να επιστρέψουν. Όταν όλα ήταν έτοιμα και έκαναν μια δοκιμή προσομοίωσης, το διαστημόπλοιο δεν έδειχνε να παίρνει είδηση την εντολή να λειτουργήσουν οι μηχανές. Ο Γεράσιμος δεν μπορούσε να φανταστεί τι συνέβαινε και έτσι προσαρμόστηκε στην ιδέα ότι θα μείνουν στη Σελήνη μονίμως και θα ζήσουν εκεί, σαν να κατοικούν σε μια μικρή αποικία της Ελλάδας.

Στη Σελήνη κάτω από την τεράστια τέντα γεννήθηκε το αγοράκι της Φωτεινής που το ονόμασαν μάλιστα Σεληνό. Τα χρόνια περνούσαν και καθώς βρίσκονταν πολλά χρόνια στη Σελήνη με τον γιό

τους να είναι μεγάλος άντρας 55 ετών (ο οποίος φυσικά παρέμενε ανύπανδρος) διαπίστωσαν ότι τα χρόνια τους δεν είχαν επιδράσει στον οργανισμό τους με τη φθορά που θα είχαν αν ήταν πάντοτε στη γη. Δεν είχαν καν ρυτίδες στα πρόσωπά τους και δεν είχαν ασπρίσει τα μαλλιά τους. Οι κλειδώσεις τους ήταν σε άριστη κατάσταση. Ψυχικά όμως ένιωθαν μεγάλοι και στενοχωριόντουσαν που ο γιος τους θα έμενε ανύπανδρος. Με τα χρόνια να περνούν η Φωτεινή είχε πάψει να έχει διάθεση για συζυγικές σχέσεις και έπαψε να φοβάται ότι ο Γεράσιμος θα τη χωρίσει για καμιά άλλη. Πήρε λοιπόν τις αποφάσεις της. Βρήκε κάποια ευκαιρία που ο άντρας της κοιμόταν και τοποθέτησε την ασφάλεια που είχε αφαιρέσει από το διαστημόπλοιο, το οποίο πλέον θα είχε την ικανότητα να αποσεληνωθεί. Σχεδιασμένα σιγά-σιγά άρχισε την κρεβατομουρμούρα στον Γεράσιμο, να κάνουν άλλη μια δοκιμή για να αποσεληνωθούν. Ο άντρας της, απογοητευμένος από τις προσπάθειες που είχαν αποτύχει, με βαριά καρδιά το δέχθηκε. Η προσομοίωση αποσελήνωσης λειτούργησε και ο Γεράσιμος δεν μπορούσε να καταλάβει τι δεν είχε πάει καλά στις παλαιότερες δοκιμές. Πήραν λοιπόν τις θέσεις τους και ο γιος τους κάθισε στριμωγμένος στην ίδια θέση με

τον πατέρα του, γιατί η μάνα του με τα χρόνια είχε παχύνει και καλά-καλά δεν χωρούσε μόνη της στη θέση της. Η αποσελήνωση λειτούργησε πολύ εύκολα και το ταξίδι της επιστροφής από τη χαρά που ένιωσαν τους φάνηκε πολύ γρήγορο και ευχάριστο. Δεν ήξεραν όμως σε τι κατάσταση θα έβρισκαν την Ελλάδα μετά τον πόλεμο και την παρέλευση τόσων ετών. Στη σκέψη τους κυριαρχούσε το ερώτημα: θα είχαν καταφέρει οι Βρετανοί να νικήσουν τους Γερμανούς; Είχαν επιτέλους φύγει από την Ελλάδα.

4. Η επιστροφή στη γη

Ο Γεράσιμος κατεύθυνε καταλλήλως το διαστημόπλοιο ώστε να προσγειωθεί σε μια λιμνοθάλασσα στη Β. Ελλάδα. Βρισκόταν η λιμοθάλασσα αυτή στο Πόρτο Λάγος που είχε ήσυχα και ρηχά νερά. Ο Γεράσιμος παρά τα χρονάκια του με περίτεχνους χειρισμούς έκανε ομαλά την προσθαλάσσωση και επιπλέον κατάφερε ώστε το διαστημόπλοιο να προσεγγίσει την ακτή και να ακουμπίσει μαλακά στον βυθό δίπλα στην αμμουδιά της παραλίας. Όταν σταμάτησε με επιτυχία η όλη διαδικασία ο Γεράσιμος έκανε τον σταυρό του και ευχαρίστησε τον συνονόματο προστάτη Άγιό του. Λύθηκαν από τις θέσεις τους και πρώτος ο Γεράσιμος ξεπρόβαλε από

μια πόρτα του διαστημοπλοίου. Η έκπληξή του τότε δεν περιγράφεται. Βρέθηκε μπροστά σε έναν αγριεμένο καλόγηρο που φώναζε ότι «η λίμνη Βιστωνίδα ανήκει στη μονή μας και θα χρεωθείτε ενοίκιο για τον «ελλιμενισμό»!. Ακολούθησε ο εξής διάλογος:

Γεράσιμος: «Πόσο κοστίζει ο ελλιμενισμός»;

Καλόγηρος: «Αν θα το αφήσετε με το μήνα θα σας κοστίσει 300 ευρώ μηνιαίως. Αλλά πρέπει να ρωτήσω τον γέροντα γιατί το σκάφος είναι τεράστιο και πιάνει πολύ χώρο».

Γεράσιμος: «Στην Ελλάδα δεν είμαστε; Τι ευρώ είναι αυτά που μου λες. Εγώ ξέρω μόνο δραχμές».

Καλόγηρος: «Τώρα πάει η δραχμή. Από το έτος 2000 μπήκαμε στο Ευρώ, κοινό νόμισμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Γεράσιμος: «Τι είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση»;

Καλόγηρος: «Άιντε τώρα, εσύ από πού μας ήρθες; Δεν ξέρεις τι είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση; Το σκάφος σου σε πιο λιμάνι βρισκόταν πρώτα»;

Ο Γεράσιμος ήθελε να ρωτήσει ποιος νίκησε στον πόλεμο αλλά δεν πρόλαβε γιατί εκείνη τη στιγμή

εμφανίστηκε ένας αξιωματικός του Λιμενικού Σώματος.

Λιμενικός: «Διαβατήρια παρακαλώ, άδεια ταχυπλόου, άδεια οδήγησης ταχυπλόου και άδεια πλόων, να τα δω».

Γεράσιμος: «Ξέρετε εγώ Έλληνας είμαι και δεν έχω μαζί μου διαβατήριο. Το άφησα στην Αθήνα προ ετών. Το σκάφος δεν είναι ταχύπλοο θαλάσσης. Από ανάγκη βρεθήκαμε στο νερό εδώ».

Λιμενικός: «Εφόσον το σκάφος είναι στη θάλασσα ανήκει στη δικαιοδοσία του Λιμενικού Σώματος. Πρέπει να περάσετε και από το Τελωνείο. Τι έχετε να δηλώσετε»;

Γεράσιμος: «Τα έχω χαμένα με αυτά που μου λέτε. Να ρωτήσω όμως πρώτα. Τι κυβέρνηση έχουμε. Φυσικά δεν θα ζουν ακόμη ο Μεταξάς και ο Μανιαδάκης. Με τους Γερμανούς τι έγινε; Ποιος νίκησε στον πόλεμο»;

Λιμενικός: Βγάζει ένα εργαλείο από την τσέπη του και μιλάει με αυτό όπως με ένα τηλέφωνο.

«Κύριε αστυνόμε, έχουμε πρόβλημα εδώ με ένα σκάφος. Δεν έχουν χαρτιά, ταυτότητες ή διαβατήρια και μιλάνε σαν τρελοί».

Σε λίγο καταφθάνει με ένα τζιπ ένας ανθυπασπιστής της αστυνομίας και ένας χωροφύλακας.

Ανθυπασπιστής: «Πόσα άτομα ήρθαν με το σκάφος;».

Γεράσιμος: «Τρεις είμαστε, εγώ, η γυναίκα μου και ο γιος μου».

Ανθυπασπιστής: «Τι περίεργο σκάφος είναι αυτό. Μοιάζει με τεράστιο πύραυλο».

Γεράσιμος: «Δεν ξέρω τι είναι ο πύραυλος, αλλά το σκάφος μας δεν είναι σκάφος θαλάσσης».

Ανθυπασπιστής: «Τότε γιατί βρίσκεται στη θάλασσα».

Γεράσιμος: «Δεν μπορώ να απαντήσω».

Ανθυπασπιστής: «Θα με τρελάνεις εσύ. Γιατί δεν έχετε χαρτιά, ταυτότητες, διαβατήρια, άδειες»;

Γεράσιμος: «Ο Στρατιωτικός μου αριθμός είναι 41-233444. Περισσότερα δεν μου επιτρέπεται να απαντήσω. Η αποστολή μου είναι απόρρητη. Θέλω πρώτα να μάθω μερικά πράγματα για τον πόλεμο».

Ανθυπασπιστής: «Ποιον πόλεμο, τον Εμφύλιο ή της Κορέας»;

Γεράσιμος: «Τι, έγινε και Εμφύλιος; Δεν μας έφταναν οι Γερμανοί και οι Ιταλοί μπλέξαμε και σε Εμφύλιο!»;

Ανθυπασπιστής: «Καλά εσύ που ζούσες όλον αυτόν τον καιρό; Στη Ζούγκλα με τον Ταρζάν»;

Γεράσιμος: «Θα μιλήσω μόνο σε στρατηγό ή σε Υπουργό».

Οι τρεις επιβάτες του διαστημοπλοίου βρέθηκαν χωρίς να το καταλάβουν με χειροπέδες στα χέρια τους σε ένα δωμάτιο της Αστυνομίας του Πόρτο Λάγος. Τους είπαν ότι έχουν «προσαχθεί» με πολλές πιθανότητες να συλληφθούν και να δικαστούν για ένα σωρό αδικήματα. Ο ανθυπασπιστής είχε βγάλει φωτογραφίες του σκάφους και έφυγε μαζί με τους άλλους αγνοώντας τον καλόγηρο που φώναζε για το ποιος θα πληρώσει το ενοίκιο. Τις φωτογραφίες τις έστειλε με e-mail στη διεύθυνση χωροφυλακής και το αποτέλεσμα ήταν μετά από δυο ώρες να γεμίσει πηλήκια και άστρα ο τόπος και μάλιστα έφτασε και ένα ελικόπτερο με τον υπουργό Εσωτερικών και τούς αρχηγούς του Λιμενικού και της Αστυνομίας που ήρθαν από την Αθήνα. Ο Γεράσιμος εξήγησε σε ανάκριση, στην οποία υποβλήθηκε από τον στρατηγό της αστυνομίας, όλη την ιστορία

του τονίζοντας το απόρρητο της αποστολής που είχε και ότι δεν πρέπει να μαθευτεί τίποτε παραέξω. Παρόμοια πράγματα ομολόγησε και η Φωτεινή που ανακρίθηκε σε χωριστό δωμάτιο. Τον γιό τους δεν χρειάστηκε να τον ανακρίνουν. Τα πράγματα είχαν γίνει αρκετά ξεκάθαρα, αλλά δυσκολεύονταν να τα πιστέψουν. Πήγαν και στο διαστημόπλοιο και τους έκανε ξενάγηση ο Γεράσιμος, όπου όλοι οι παριστάμενοι έμειναν έκθαμβοι για τα θαύματα της ελληνικής επιστήμης και τεχνολογίας ήδη από το 1940. Επέστρεψαν ευχαριστημένοι όλοι μαζί στο κτήριο της Αστυνομίας και μάλιστα περισσότερο οι τρεις νεοφερμένοι, γιατί είχαν απαλλαγεί από τις χειροπέδες. Όμως, έπρεπε να εκδοθούν ταυτότητες στα τρία μέλη της οικογένειας, δεδομένου ότι το σπίτι του Γεράσιμου είχε ανατιναχθεί, για να γίνει οδόφραγμα στις μάχες των Δεκεμβριανών και ταυτότητα δεν ήταν δυνατό να βρεθεί. Ακολούθως έπρεπε να γίνουν όλα τα σχετικά χαρτιά, για να δοθεί σύνταξη στους δυο βετεράνους κατασκόπους. Χρειάστηκαν δυο μάρτυρες για την έκδοση ταυτοτήτων, αλλά δεν ζούσε κανείς που να ήξερε το ζευγάρι το οποίο ήρθε από τη Σελήνη μετά από απουσία τόσων χρόνων. Στο τέλος ο Αρχηγός της Αστυνομίας πήρε την πρωτοβουλία να είναι ο ίδιος με

τον υπουργό μάρτυρες και το πρώτο εμπόδιο ξεπεράστηκε. Όμως, το να δοθεί σύνταξη λόγω 35ετίας στην στρατιωτική υπηρεσία είχε επιπρόσθετες δυσκολίες. Λόγω του απορρήτου της αποστολής δεν υπήρχαν χαρτιά και ο Αρχηγός υποπτεύθηκε πως τα είχε κάψει ο Μανιαδάκης, για να μην πέσουν στα χέρια των Γερμανών, μαζί με πολλά άλλα όταν έφευγε για την Κρήτη. Επίσης μια που οι δυο κατάσκοποι δεν έπαιρναν μισθό, αλλά αμείβονταν από τα μυστικά κονδύλια του υφυπουργείου Ασφαλείας, δεν είχαν γίνει ασφαλιστικές κρατήσεις και για να βγει η σύνταξη έπρεπε να γίνει σχετικός διακανονισμός. Η κατάσταση ήταν σκέτο κονφούζιο.

Χρειάστηκε να παρέμβει ο αρχηγός της Αστυνομίας και ο υπουργός Εσωτερικών στον υπουργό Κοινωνικών Ασφαλίσεων για να βγει επειγόντως η σύνταξη του Γεράσιμου και της Φωτεινής. Η προσφορά των δυο κατασκόπων στο ελληνικό κράτος ήταν μεγάλη και όλοι το αναγνώρισαν, όταν διάβασαν το αρχείο των μηνυμάτων που είχαν σταλεί από τη Σελήνη στη βάση του όρους Όσσα από όπου διοχετεύονταν στην αίθουσα του επιτελείου επιχειρήσεων στα υπόγεια του ξενοδοχείου «Μεγάλη Βρετανία» στην πλατεία Συντάγματος. Ο υπουργός υποσχέθηκε να βρει μια δουλειά στο Δημόσιο για τον

γιό της οικογένειας παρά το ότι είχε ήδη κάποια ηλικία. «Για κλητήρας υπουργείου καλός είναι και φαίνεται ευγενικός νέος» σκέφτηκε ο υπουργός για τον Σεληνό που αν και είχε τα χρονάκια του έμοιαζε με σαραντάρη. Αυτή η έλλειψη της γήινης βαρύτητας είχε κάνει το θαύμα της!

5. Η ζωή στην Αθήνα

Η μόνη περιουσία που είχε ο Γεράσιμος ήταν δυο κατσίκες και λίγες κότες, για τις οποίες είχε σκεφθεί η Φωτεινή πως ήταν κρίμα να τις αφήσουν στη Σελήνη. Αποφάσισαν, όμως, να τις πουλήσουν, γιατί δεν είχαν κάποιο οικόπεδο, το οποίο θα ήταν απαραίτητο για τα ζώα. Μετά από κάποια παζάρια με έναν χωρικό τα ζώα πουλήθηκαν. Τότε οι πρώην κατάσκοποι αποφάσισαν να κατοικήσουν στην Αθήνα. Ανέθεσαν σε ένα μεσίτη να τους βρει ένα κατάλληλο διαμέρισμα με δυο υπνοδωμάτια, σάλα και λοιπά χρειώδη. Αυτός τους πρότεινε —για να μην έχουν πολλά έξοδα— ένα διαμέρισμα στον Άγιο Παντελεήμονα που όπως τους είπε τα τελευταία χρόνια εκεί τα ενοίκια είναι φτηνά. Δεν τους εξήγησε όμως το γιατί. Τους πήγε με το αυτοκίνητό του μπροστά στην πολυκατοικία, τους έδειξε το διαμέρισμα και η συμφωνία κλείστηκε σε χρόνο ντε τε.

Την επομένη ο Γεράσιμος πήγε σε μια τράπεζα για να πάρει χρήματα που χρειαζόταν για διάφορα ψώνια. Εκεί του εξήγησε ο υπάλληλος ότι η δραχμή τερμάτισε τον βίο της και τώρα το νόμισμά μας είναι ευρωπαϊκό και λέγεται ευρώ. Αυτό το άκουγε ο Γεράσιμος για δεύτερη φορά, αλλά σκέφτηκε ότι η επανάληψη είναι μήτηρ πάσης μαθήσεως. Επίσης τότε σκέφτηκε ότι η Δραχμή είναι πολύ παλιό και ιστορικό νόμισμα και δύσκολα θα πεθάνει οριστικά, αλλά κράτησε τη σκέψη του για τον εαυτό του. Εκεί που περίμενε όρθιος να πληρωθεί ένιωσε τα πόδια του να μην τον κρατάνε και έπεσε κάτω μισολιπόθυμος. Όπως του εξήγησε αργότερα ο γιατρός που τον εξέτασε, το μυϊκό σύστημα των ποδιών του ήταν πολύ εξασθενημένο, άγνωστο από ποια αιτία. Ο Γεράσιμος ήξερε την αιτία: ήταν η ελάχιστη βαρύτητα που είχε η σελήνη σε σχέση με τη γη, αλλά δεν είπε τίποτε στον γιατρό, διότι η αποστολή στη Σελήνη ήταν άκρως απόρρητη.

Βγαίνοντας από την τράπεζα ο Γεράσιμος παρά λίγο να χτυπήσει άσχημα από ένα μηχανάκι που πήγαινε ανάποδα στον δρόμο. Προπολεμικώς υπήρχαν λίγες μοτοσικλέτες και βάδιζαν πάντα δεξιά στον δρόμο. Θέλησε να πάρει ένα ταξί, αλλά δεν έβλεπε τη μορφή που είχαν παλαιά τα ταξί (μαύρα

με τρεις διακριτούς όγκους το καπό, την καμπίνα και το πορτ μπαγκάζ). Τελικά κατάλαβε ότι τα ταξί έμοιαζαν με κούρσες και ήταν βαμένα κίτρινα, οπότε σταμάτησε ένα.

«Πού πας ρώτησε ο ταξιτζής;», χωρίς να έχει άλλον πελάτη στο ταξί.

«Στον Άγιο Παντελεήμονα» είπε ο Γεράσιμος, και ο ταξιτζής χωρίς να του πει τίποτε ξεκίνησε και συνέχισε αγενέστατα μόνος την πορεία του. Ο Γεράσιμος πήρε απογοητευμένος την άγουσα για το σπίτι του με τα πόδια, αλλά κάθε τόσο κάπου ακουμπούσε για να ξεκουραστεί. Μπορεί εμφανισιακά να έμοιαζε μικρότερος, αλλά τα είχε τα χρονάκια του. Έφτασε στο διαμέρισμα τελείως εξαντλημένος. Ήταν μέρα μεσημέρι και του έκανε εντύπωση πως υπήρχαν ζητιάνοι στον δρόμο, μάλιστα σχεδόν όλοι από αυτούς ήταν πολύ μελαχρινοί και δεν μιλούσαν ελληνικά. Οι περισσότεροι κρατούσαν ένα χαρτόνι που είχε με τον ίδιο τρόπο γραμμένη τη λέξη πεινάω. Στον Γεράσιμο έκανε ιδιαίτερη εντύπωση που ένας ζητιάνος αρκετά ευτραφής κρατούσε το χαρτόνι που έγραφε τη λέξη «Πεινάω» και μάλιστα ανορθόγραφα! Φαίνεται ότι όπως υπάρχουν αλυσίδες

καταστημάτων έτσι υπάρχει και αλυσίδα επαγγελματιών ζητιάνων, σκέφτηκε ο Γεράσιμος.

Την άλλη μέρα το ζευγάρι με το γιο τους πήγαν σε ένα πολυκατάστημα και αγόρασαν φτηνά έπιπλα. Δυσκολεύονταν λίγο με τα χρήματα σε ευρώ, αλλά τι μπορούσαν να κάνουν; Ρώτησε έναν περιπτερά από πότε κυκλοφορεί το ευρώ και εκείνος του εξήγησε με λίγα λόγια αλλά και τον ρώτησε από περιέργεια:

Περιπτεράς: «Λείπατε τα τελευταία χρόνια από την Ελλάδα;».

Γεράσιμος: «Ναι, η αλήθεια είναι πως έλειπα και πολλά δεν τα καταλαβαίνω. Γιατί λέγεται ευρώ;».

Περιπτεράς: «Μα έχουμε μπει στην ΟΝΕ της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

«Α, κατάλαβα», είπε ο Γεράσιμος (αυτό εξάλλου το είχε ξανακούσει) γιατί δεν ήθελε άλλο να εκτεθεί. Τότε ήταν που αποφάσισε να πάει στην Εθνική Βιβλιοθήκη και να ζητήσει να διαβάσει παλαιότερες εφημερίδες. Γυρίζοντας στο σπίτι του πέρασε από ένα μαγαζί που πουλούσε διάφορα λευκά μηχανήματα. Διάβασε λίγες ταμπελίτσες που έγραφαν τις

τιμές και τα ονόματα των συσκευών:. Οι επιγραφές έγραφαν: Ηλεκτρική κουζίνα, ηλεκτρικό πλυντήριο, ηλεκτρική σκούπα, αιρκοντίσιον, ηλεκτρικό καλοριφέρ, ηλεκτρικό σίδερο ατμού και πολλές άλλες μικρότερες συσκευές. Ντράπηκε να μπει να ρωτήσει περισσότερα και σκέφτηκε πως πρέπει να συζητήσει το θέμα με τη Φωτεινή.

Όταν έφτασε στο σπίτι η γυναίκα του τον υποδέχθηκε χαμογελαστή και του είπε πως του έχει έτοιμη μια έκπληξη. Του ζήτησε να κλείσει τα μάτια του και τον οδήγησε στην κουζίνα, όπου όταν άνοιξε τα μάτια του είδε δυο λευκές συσκευές, μια ηλεκτρική κουζίνα και ένα ψυγείο. Γεμάτη ενθουσιασμό η Φωτεινή του εξηγούσε λεπτομέρειες για το καθένα. Εκείνη την ώρα μπήκε στο σπίτι ο γιός τους κουβαλώντας δυο βιβλία.

«Τι είναι αυτά τα βιβλία;» ρώτησε ο Γεράσιμος.

«Ιστορία της νεότερης Ελλάδας, πολιτική και στρατιωτική, από το 1897-1941, ο Α΄ τόμος, και 1942-1967 ο Β΄ τόμος», απάντησε ο Σεληνός. «Το αξιοσημείωτο είναι πως το έχει γράψει κάποιος γιατρός, Καραμήτσος Δημήτριος λέγεται. Μια που λείπαμε πολύ καιρό είναι χρήσιμο να διαβάσουμε τι έγινε

στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια. Το φυλλομέτρησα λίγο πριν να το πάρω και μου άρεσε». «Νομίζω πρέπει όλοι να το διαβάσουμε», είπε η Φωτεινή και ο Γεράσιμος κατένευσε λέγοντας, «Βεβαίως, γιατί αλλιώς θα νιώθουμε σαν να βρεθήκαμε στην Ελλάδα … από τον πλανήτη Άρη!», και τότε άρχισαν όλοι να γελούνε νευρικά. Τι Άρης, τι Σελήνη, το ίδιο κάνει σκέφτονταν και γελούσαν.

Το ίδιο απόγευμα πήγαν όλοι μαζί μια βόλτα και χωρίς να το περιμένουν βρέθηκαν μπροστά σε ένα μεγάλο μαγαζί, το οποίο στη βιτρίνα του είχε πολλά μικρά αντικείμενα με μαύρη γυαλιστερή επιφάνεια. Μια διαφήμιση έλεγε «Εδώ το τελευταίο μοντέλο της Samsung είναι το Smartphone της χρονιάς». Μπήκαν μέσα και ρώτησαν αφού περίμεναν στην ουρά για 20 λεπτά. Ο υπάλληλος άρχισε να τους εξηγεί τα πλεονεκτήματα της συσκευής της χρονιάς, να μιλάει για ταχύτητες και αποθηκευτικό χώρο και μόνο μετά από αρκετή ώρα πρώτος ο Σεληνός κατάλαβε ότι πρόκειται για τηλέφωνο που λειτουργεί οπουδήποτε χωρίς σύρμα. Πήραν ένα προσπέκτους και έφυγαν αποφασισμένοι να το μελετήσουν στο σπίτι. Σε αυτό διάβασαν αργότερα ότι είναι ένα «ασύρματο κινητό τηλέφωνο» με λειτουργίες ηλεκτρονικού υπολογιστή. Κάπου έγραφε τη

λέξη στα αγγλικά Smartphone και WiFi, οπότε όλοι τους έμειναν με την απορία. Το επόμενο πρωί ο Γεράσιμος βγήκε νωρίς για να πάρει εφημερίδα και του έκανε εντύπωση που οι περισσότερες εφημερίδες είχαν τώρα μικρό σχήμα και πολλές σελίδες. Έπιασε κουβέντα με τον περιπτερά και τον ρώτησε αν ξέρει τι είναι το WiFi. Ο περιπτεράς με λίγα λόγια του εξήγησε ότι είναι μέθοδος ασύρματης επικοινωνίας με ηλεκτρονικούς υπολογιστές και σμαρτ φον. Ο Γεράσιμος άκουγε για πρώτη φορά τέτοιες ορολογίες, και ενώ δεν καταλάβαινε τα περισσότερα, από εγωισμό δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στην αγορά και σε λίγο τα μάτια του κόλλησαν σε ένα μαγαζί που είχε κάτι συσκευές σαν τα κινητά τηλέφωνα αλλά τεραστίου μεγέθους. Κάπου διάβασε τον όρο τηλεόραση και σε κάτι μικρότερα έγραφαν ότι είναι Tablet. Σε πολλές από αυτές τις συσκευές έπαιζε κινηματογράφος. Ο Γεράσιμος κάτι θυμόταν πως είχε διαβάσει για μια συσκευή που την έλεγαν τηλεόραση και υπήρχε πριν από τον πόλεμο στις ΗΠΑ. Ρώτησε τιμές και γύρισε με ενθουσιασμό στο σπίτι. Αμέσως είπε στην Φωτεινή τα καθέκαστα και έκαναν υπολογισμούς για τα λεφτά τους. Με τους αναδρομικούς μισθούς είχαν αρκετά λεφτά στην τράπεζα,

οπότε χωρίς πολλή κουβέντα αποφάσισαν να πάρουν μια τηλεόραση. Επίσης αποφάσισαν να πάρουν ένα κινητό τηλέφωνο, αλλά αυτό ήταν αφορμή για ένα μικρό καυγαδάκι.

«Ποιος θα έχει μαζί του το τηλέφωνο» ρώτησε ο Σεληνός.

«Θα το έχω εγώ» είπε ο Γεράσιμος.

«Και εγώ να μην μπορώ να τηλεφωνώ όταν λείπεις;», είπε η Φωτεινή.

«Μα κι εγώ χρειάζομαι ένα τηλέφωνο», είπε ο Σεληνός», «σκέφτομαι να παίρνω στο τηλέφωνο την κόρη του περιπτερά!»

Με αυτά και άλλα στη συζήτηση κατέληξαν να πάρουν μια τηλεόραση και τρία κινητά τηλέφωνα. Αφού τα πήραν και τα μετέφεραν στο σπίτι άρχισε άλλη ταραχή. Η τηλεόραση δεν έπαιζε. Έπρεπε να τακτοποιήσουν κάποιες «ρυθμίσεις», έπρεπε να βάλουν κεραία στην ταράτσα και χρειαζόταν να έχουν κάνει με τον ΟΤΕ συμβόλαιο για ίντερνετ (σύνδεση στο διαδίκτυο) και WiFi για τα τηλέφωνα. Προσπαθώντας να βρει λύση στα αναφυόμενα προβλήματα ο Γεράσιμος ένιωσε μια ζαλάδα και έξαψη στο

πρόσωπο. Ο γιατρός που κλήθηκε επειγόντως τού βρήκε κάπως ανεβασμένη αρτηριακή πίεση και αφού πήρε καλό ιστορικό (τού είπαν όμως ψέματα ότι ζούσαν πενήντα χρόνια σε ένα μικρό απομονωμένο νησάκι) ο γιατρός κατάλαβε ότι για την αυξημένη πίεση υπεύθυνη ήταν η δυσκολία που είχε η οικογένεια με τα νέα τηλέφωνα και τις ρυθμίσεις της τηλεόρασης. Κάθισε, τους έκανε ένα μάθημα 30 λεπτών, τους βρήκε και ένα σωρό κανάλια στην τηλεόραση, ενώ και οι τρεις τους κρατούσαν σημειώσεις. Όταν τελείωσε ξαναμέτρησε την πίεση του Γεράσιμου, την βρήκε φυσιολογική, οπότε πληρώθηκε χωρίς να δώσει απόδειξη και έφυγε. Φεύγοντας τους υπενθύμισε ότι πρέπει να κάνουν αίτηση για ίντερνετ.

Μετά από λίγες μέρες άρχισε άλλη ταραχή. Ήρθε το ίντερνετ, αλλά αυτή τη φορά ανέβηκε και η πίεση της Φωτεινής. Δυστυχώς ο Σεληνός έλειπε ραντεβού με την Πέρσα, την κόρη του περιπτερά. Ο γιος τους είχε προτείνει στην Πέρσα να πάνε μαζί σε έναν αγώνα ποδοσφαίρου. Ο πατέρας του όταν βρίσκονταν στη Σελήνη συχνά του μιλούσε για το ποδόσφαιρο και την Εθνική Ελλάδος και είχε μεγάλη επιθυμία να παρακολουθήσει έναν αγώνα.

Ο Σεληνός και η Πέρσα γύρισαν από το γήπεδο κατατρομαγμένοι. Οι φανατικοί οπαδοί είχαν ανάψει φωτιές στις κερκίδες, πετούσαν φωτοβολίδες, γινόταν πραγματικός πόλεμος. Ο αγώνας είχε διακοπεί λόγω επεισοδίων και ο Σεληνός με την Πέρσα παρά λίγο να φάνε ξύλο από αστυνομικούς επειδή έτρεχαν. Έτρεχαν για να μην τραυματιστούν, αλλά ματαίως. Φαίνεται οι αστυνομικοί –όπως και οι σκύλοι– κυνηγούν όποιον τρέχει, γιατί τον θεωρού ύποπτο. Μετά από αρκετό τρέξιμο και τσούξιμο στα μάτια από τα δακρυγόνα της αστυνομίας, έφτασαν στο σπίτι. Πάντως, ευτυχώς που η Πέρσα με τον Σεληνό βρέθηκαν γρήγορα στο σπίτι, γιατί η Φωτεινή με τον Γεράσιμο θα είχαν πάθει εγκεφαλικό με τις δυσκολίες που είχαν με το διαδίκτυο στις ώρες της απουσίας του Σεληνού. Εν πάση περιπτώσει τα προβλήματα με το ίντερνετ ήταν πολλά και το ζευγάρι αποφάσισε να παρακολουθήσουν μαθήματα για ηλεκτρονικούς υπολογιστές και οι τρεις τους. Είχαν ήδη παρακολουθήσει δυο μαθήματα, όταν για να πάνε στο τρίτο μάθημα περίμεναν στη στάση του λεωφορείου πολλή ώρα, μέχρι που κάποιος τους είπε ότι έχουν απεργία τα λεωφορεία. Άλλη πάλι ταραχή. Δεν προλάβαιναν να πάνε στο μάθημα ούτε και με ταξί. Με αυτά και αυτά τελείωσαν κάποτε

μετά εμποδίων τα μαθήματα και άρχισαν να χρησιμοποιούν τον υπολογιστή. Ένας μαγικός κόσμος άνοιγε μπροστά τους. Τα προβλήματα όμως ήταν πολλά. Κάθε τόσο κάτι συνέβαινε και τους προβλημάτιζε. Ευτυχώς η Πέρσα ήταν άσσος στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές και κάθε τόσο τη φώναζε ο Σεληνός για …πρώτες βοήθειες!

Μια μέρα ήρθε ένα γράμμα στον Γεράσιμο στο οποίο η Εφορία τον ενημέρωνε ότι πρέπει να πληρώσει φόρο για τα χρήματα που είχε λάβει αναδρομικά. Ήταν 59 χρόνια. Από αυτά είχαν γίνει κρατήσεις φόρου, αλλά λιγότερες από το κανονικό. Τώρα έπρεπε να υποβληθούν εκπροθέσμως 59 συμπληρωματικές δηλώσεις εισοδήματος, μια για κάθε χρόνο που έλειπαν στη Σελήνη. Ο Γεράσιμος με τη Φωτεινή διάβαζαν και δεν καταλάβαιναν. Ευτυχώς εκείνη την ώρα φάνηκε η Πέρσα που τους έφερνε μια εφημερίδα και έριξε μια ματιά στο χαρτί. «Αυτά δεν μπορείς να τα κάνεις μόνος σου κύριε Γεράσιμε, χρειάζεσαι έναν λογιστή», είπε η Πέρσα και ο Γεράσιμος από μέσα του έλεγε ότι καλύτερα θα ήταν να φύγει ξανά για τη Σελήνη!

Ο λογιστής του γύρεψε 20 ευρώ για κάθε χρονιά και το πρόβλημα ήταν όπως του είπε ότι πολλές

χρονιές ήταν σε δραχμές και μια χρονιά σε ευρώ. Θα χρειαζόταν ειδική βοήθεια από την Τράπεζα της Ελλάδος για να βγει άκρη με τα νομίσματα. Επίσης πρότεινε να πληρωθούν οι φόροι σε δόσεις, γιατί τα λεφτά που θα πλήρωνε ως φόρο ήταν πολλά. Υπήρξε επιπλέον εισόδημα, γιατί όλες οι χρονιές είχαν ειδικά επιδόματα «επικίνδυνης εργασίας» και «εκτός έδρας». Η υπόθεση δεν θα τελείωνε γρήγορα. Ίσως θα χρειαζόταν βοήθεια δικηγόρου για να λυθούν οι διαφορές με το κράτος σε φορολογικά δικαστήρια, έτσι τους είπε ο λογιστής. Ο Γεράσιμος έφυγε από το λογιστικό γραφείο καταπτοημένος. Άλλη μια φορά σκέφτηκε και αναπόλησε την ηρεμία της σελήνης. Δεν του άρεσε και η μεγαλύτερη βαρύτητα της γης. Κουραζόταν πολύ εύκολα όταν περπατούσε και νοσταλγούσε τα μεγάλα χορευτικά πηδήματα που έκανε στη Σελήνη.

Ο Γεράσιμος ένιωθε πολύ κουρασμένος και ξάπλωσε να κοιμηθεί. Η Φωτεινή δεν ήταν στο κρεβάτι και αυτό τον παραξένεψε. Κοιμήθηκε αμέσως σαν μολύβι, αλλά —εκεί που κοιμόταν και θα ήθελε λίγο ύπνο ακόμη— άκουσε ένα κουδούνι να χτυπά άγρια και απαιτητικά και ξύπνησε ξεθροϊσμένος. Κοίταξε το δωμάτιό του και είδε πως ήταν τελείως διαφορετικό από αυτό που μέχρι πριν από λίγο θυ-

μόταν. Πρόσεξε το κομοδίνο του και είδε ένα βιβλίο που διάβαζε από βραδύς. Αφορούσε τον πόλεμο του 1940 με Ιταλούς και Γερμανούς. Δίπλα από το βιβλίο ένα ηλεκτρονικό ρολόι έλεγε την ημερομηνία 1η Μαΐου 2003. Τότε κατάλαβε. Όνειρο ήταν τελικά. Διάβαζε για τα ιστορικά γεγονότα του 1940 και στον ύπνο του έγινε ολόκληρη προβολή. Ευτυχώς που ήταν όνειρο γιατί είχε αρχίσει πραγματικά να θέλει… να γυρίσει στη Σελήνη!

Μόλις είχε πλύνει το πρόσωπό του χτύπησε η πόρτα. Άνοιξε και είδε τον γιο του Πέτρο με τη γυναίκα του Μαρίνα και τα δυο τους παιδιά. Πολλά περίεργα πράγματα συμβαίνουν στα όνειρα, σκέφτηκε ο Γεράσιμος. Ευτυχώς ο Πέτρος —και όχι Σεληνός— είχε παντρευτεί και είχε παιδιά. Σε λίγο επέστρεψε και η Φωτεινή από την αγορά. Έφερνε μαζί της μια εφημερίδα. Οι Αμερικανοί είχαν επιτυχία με την αποστολή ενός διαστημοπλοίου στον Άρη, το οποίο έστειλε τις πρώτες φωτογραφίες από τον ερυθρό πλανήτη!